

Tiltott szer

A fiatal fiú, vállain nehéz hátizsákjával már csaknem odaért az erdei út mellett álló régi, elhagyatott kis házikóhoz. Az épület előtt volt egy kis tisztás, így az amúgy zárt lombkoronán keresztül itt besütött a nap és megvilágította a házat, mintha jelezné a fiúnak célját. Egy meredek emelkedőt maga mögött hagyva kissé szaporán vette a levegőt. Izzadt homlokát megtörölte, majd óvatosan, tekintetében kis aggodalommal még egyszer körülnézett, hogy nem követik-e, nem figyelik-e valamelyik fa mögül, vagy máshonnét. Nem torpant meg egy pillanatra sem, sétált a ház felé, megnyugtatta az erdő csendje és az, hogy semmi szokatlan, oda nem illőt nem látott és nem is hallott. A ház valaha erdészek lakhelyéül szolgálhatott, egyszerű kőépület volt, a vakolata erősen hiányos, mállott, sarkaiból kopott téglák lógtak ki, falain függőleges repedések éktelenkedtek az alaptól fel egészen a tetőig. Az ablakok és az ajtó ugyan még viszonylag épek voltak, bár ugyancsak régiek. A ház előtti kis tisztásra kiérve szemhéjait kissé összehúzta, zavarta a kora nyári vakító napsütés az erdő sötétje után. Odaért az ajtóhoz, és bár kívülről semmi nyoma nem volt annak, hogy bárki is lenne ebben a romos kis épületben, ő kopogott. Kétszer hármat, a kis sorozatok között rövid szünetet tartva.

Bentről mocorgást hallott, majd halk lépteket, melyek egyre közeledtek. Az ajtó kinyílt. Egy erős alkaturú férfi állt az ajtó mögött, aki egy pillanat alatt tetőtől talpig végignézett a fiún.

- Igen? – kérdezte röviden.
- Megmondaná, kérem, hogy merre van a hegycsúcs? – hangzott a válasznak szánt kérdés.

Az ajtó ekkor kitárult, majd a férfi intett a fejével:

- Gyere, elmagyarázom!

A fiú szó nélkül bement az ajtón, mely hamar bezárult mögötte és kattant a zár.

A belső tér a külső falakhoz hasonlóan kopottas volt, nem úgy nézett ki, mint amit rendszeresen használnak. A koszos, viszonylag szűk ablakokon épp csak annyi fény jött be, hogy a sűrű erdőkre jellemző félhomály uralkodott bent is. Látszott, hogy a házikót csak az ilyen találkozókra használják, és arra is csak ritkán. Berendezés csak abban a legnagyobb szobában volt, ahová most az előteret követően bementek és ez is csak egy faasztalból, néhány szedett-vedett székből, valamint egy szekrényből állt. A fiú levette hátáról nehéz hátizsákját és letette a földre.

- Foglalj helyet. – mutatott az egyik székre a férfi.

A fiú szó nélkül leült. A férfi követte példáját. A kis asztalnál egymással szemben ültek, a férfi kivett egy pisztolyt a zsebéből, letette maga elé az asztalra, majd beszélni kezdett.

- Nem volt gond? Nem követtek?
- Nem. Nem láttam senkit. – szólt a válasz. A fiú a körülményekhez képest nyugodt volt, viselkedésén látszott, hogy valamennyire volt már alkalma hozzászokni az ilyesmihez.
- Helyes. – bólintott a férfi, majd folytatta – Tudod, az a helyzet, hogy néhány hónapja a hatóságok felégették az eddigi beszállítónk teljes ültetvényét. Egy pár hónapig lapítottam a nyomozás ideje alatt, mert most a környéken jobban ráálltak ezek a rohadékok az ilyen ügyekre, és nem akartam szem előtt lenni.
- Nem lehet velük megállapodni? Mifeléne volt rá példa. – érdeklődött a fiú.
- Ezekkel? – nézett a férfi a fiúra tettetett csodálkozással, majd magyarázni kezdett – Ezekkel nem lehet semmit se tenni, nincs lefizetés, nincs jutalom, semmi, ezek a leggerinctelenebb seggnyalók az egész tartományban! Itt olyan komolyan veszik az ilyen ügyeket, hogy néhány fogyasztót is börtönbe csuktak már, pedig azok csak egy-két adagot vettek! A nyakukba varrták, hogy kereskednek azzal, amit vettek és kész. A tömeges megfélemlítésre mennek. Az egész bíróság, a rendvédelmi szervek, mindegyik ilyen! Nem is csoda, hisz megkövetelik tőlük a teljes rendszerhűséget, így

szinte alig van, aki normálisabb lenne. A mi kis csapatunk pedig túl kicsi ahhoz, hogy nyíltan, fegyverrel szembeszálljon velük, ahogy egyesek teszik.

- Kemény. – jött a válasz a fiútól – És most?
- Hát most, hogy a fiúkkal nem kerültünk a hatóságok látókörébe és eredmény nélkül lezárult a nyomozás, ideje új termelő után nézni, örökké én sem ülhetek a seggemen, valamiből meg kell élni! Meg aztán ott vannak az elvi okok is, ami miatt folytatom a dolgot. Persze a bevételből amennyire tudom, támogatom az ügyünket.

A fiú közben némán figyelte a férfi mondanivalóját, aki folytatta is azt.

- Amit mi csinálunk, az régen teljesen normális dolog volt, az alapvető emberi szabadságba beletartozott. A mindennapi élet szerves része volt. Nem bírom elviselni, hogy már ezt is elvették tőlünk. Itt élünk ebben a kurva nagy demokráciában, meg szabadságban, mindent szabad, ami régen abnormálisnak, károsnak számított és pont ettől pedig el vagyunk tiltva. Amit régen büntettek, azt ma engedik, ami meg természetes volt, azt ma büntetik. Önmagából kifordult világ. Én nem tudom, hogy te hogy vagy vele, de engem ez hajt a leginkább.

A férfiből most csak dühe, elégedetlensége beszélt, a fiú pedig türelmesen hallgatta. Beszélgetésük jellemző volt azokra az emberekre, akik egy nagy problémával állnak szemben, mindannyian ugyanarra gondolnak, de tehetetlenségükben néha arra fecsérlik idejüket, hogy a mindenki számára egyértelmű tényeket magyarázgassák egymás közt. Persze ők tettek is, de időnként nem árt egy jó beszélgetés.

A fiú egyetértő mosollyal az arcán válaszolt:

- Igen, mindannyian így gondoljuk mi is. Én ezért süttettem ki az RFID-t.

A férfi tekintete ekkor alig észrevehetően kétkedővé, kicsit aggódóvá változott.

- Én is kiégettem, ugyanis már egy ideje szökésben vagyok. Nem akarom, hogy ha egyszer valahol beléjük botlok, akkor azonosítsanak, így legalább van valami esélyem kimagyarázni, esetleg lefizetni azt a pár embert, akik ellenőriztek, vagy ha más nem marad, elmenekülni előlük. Te viszont nem úgy tűnik, hogy szökésben vagy, szóval érdemes ezzel vigyáznod, mert már csak ezért is bekasszírozhatnak egy pár évre! Ráadásul, ha kihagyod a felülvizsgálatokat, akkor hamar körözési listára kerülsz!
- Tudom, de vidéken nem nagyon találkozom rendőrrel, vagy bármilyen hatósággal, főleg azok után, amik mostanában történtek. Ők is berezeltek. Meg persze errefelé könnyebb eltűnni a szemük elől. Ha meg mégis razzia van a környéken, tudom, hová menjek. A környékünkön vannak páran, akik segítenek, ha bajba kerülnék, el tudok rejtőzködni. Összetartó, jól szervezett közösség vagyunk.

A férfi kicsit elmosolyodott, majd megjegyezte:

- Akkor ti szabadabb vidéken éltek, mint mi.
- Igen. Már ha a szabadság azt jelenti, hogy el tudunk menekülni.

Erre mindkettejük arcán keserédes mosoly jelent meg. Az idősebbik folytatta:

- És mikor süttetted ki? – érdeklődött.
- Nagyjából másfél éve.
- Az szép! – bólintott elismerően – Akkor te már több felülvizsgálatot is kihagytál, tehát mégis körözés alatt állsz. És azóta nem futottál össze rendőrrel, nem kaptak el? Nem is igazoltattak?
- Szerencsére nem. Volt pár alkalom, amikor fel kellett szívódnom, de mint mondtam, vannak, akik segítenek.
- Na, ja, én is meglennék a rohadékok nélkül. – jegyezte meg a férfi.

A beszélgetés egy pillanatra megakadt, aztán a röpke csöndet megszakította a fiú:

- Amúgy hol volt az ültetvény, amit felégettek?
- Igazad van, vissza a lényeghez! – helyeselt a férfi – Pár kilométerre innen, a hegyekben, egy kis tisztáson. Eléggé nehéz volt megközelíteni, viszont jól álcázták, meg minden, helikopterről, műholdról sem lehetett kiszűrni, csak hát... kitudódott valahogy. Valaki köphetett, bár a saját biztonságunk érdekében nem nagyon jártam

utána, meg... mindegy is már. Pedig már évek óta tőlük vettem az árut. Ráadásul annak ellenére, hogy a lejtős terepen eléggé szar a talaj, mégis egész jó minőséget tudtak előállítani! Itt a környéken vannak jómódúbb családok, akiknél tudtam teríteni kisebb mennyiségeket. Igénylik az ilyesmit, ismernek engem, megbízunk egymásban, szóval jól ment az üzlet. A lényeg, hogy az idei ünnepre, amikor a legnagyobb igény van, már kéne stabil beszerzési forrást szereznek.

- Értem. És mire lenne szükséged? Van konkrét elképzelés?
- Hát... – ekkor a férfi jókedvűen összeütötte tenyereit – mid van?

A fiú hátrahajolt, megfogta a hátizsákot, majd egy kisebb puffanás kíséretében feltette az asztalra. Egy régi, kopott, khaki színű málhazsák volt, jól kitömve. Miután kinyitotta, sorra kezdte a tartalmát – jól megtömött papírzacskókat – kipakolni az asztalra. Mind ugyanakkorák voltak, világosbarnák, a zacskók szája szépen összehajtogatva, papír ragasztószalaggal lezárva, hasonlóan, mint a boltokban szokás. A kis ragasztószalagok voltak csak különbözőek, a fehér és a barna között különféle árnyalatúak. Összesen tíz különféle papírtasak került elő.

Ekkor a fiú felnézett, majd megkérdezte:

- Nem láttam őroket. Egyedül vagyunk?

A férfi a zsákocskák felé nyúlt, és miközben az egyiket elkezdte maga felé húzni, a fiúra tekintett, majd egyhangúan válaszolt:

- Nem, két emberem van az épület két sarkán, minden oldalt figyelnek, meg egy a másik szobában. Ha gond van, időben el tudunk menekülni, itt az asztal alatt van egy rejtett csapóajtó, ami egy kis alagútba vezet. A pincelejáró, amit látsz – ekkor a férfi egy régi, nehéz faajtóra mutatott, ami az asztaltól pár méterre volt – csak a rendes pince, az nem vezet sehova. Mikor kiépítettük az alagutat, úgy gondoltuk, hogy baj esetén először ott keresnek majd minket, addig mi meg lelépünk az alagúton át.

A fiú csak bólintott, nem válaszolt. Bár nem mondta, de tetszett neki a másik fél felkészültsége és az, hogy ilyen jól kidolgozott terve van vészhelyzetekre. Ettől ő is nagyobb biztonságban érezte magát.

A férfi felemelte az odahúzott tasakot, melyen a lezáró szalag fehér volt és magához vette. Óvatosan feltépte a ragasztást, majd széthajtogatta a zacskó száját. Belenézett és kissé meglepődötten a fiúhoz fordult:

- Fehér?
- Igen, megtaláltuk a módját, hogy hogyan lehet a szemek héját könnyedén eltüntetni úgy, hogy ne kelljen égetni. Így még a hamuból sem tudják kimutatni a nyomait. Helyi, legális sertésgyárakkal megállapodtunk, hogy...

A férfi most alig figyelt a magyarázatra, annyira megörült a látványnak. Már szinte nem is tudta, hogy miről beszél a fiú, a szavak a fülei és az agya közti rövid úton jelentőségüket veszítették a fehér por látványával szemben. Kiskést vett elő zsebéből, szétnyitotta, majd egy késhegynyivel kivett a tasakban lévő finom, egynemű, hófehér porból. Megkóstolta.

Erre anélkül, hogy észrevette volna, félbeszakította a fiú mondanivalóját.

- Tudod, az eddigi termelőnk nem tudott fehéret szállítani, így a vevőimnek csak nagyon ritkán tudtam szerezni. Én magam hónapok óta nem is kóstoltam. És igen jó minőség!

Ekkor a többi zacskót is szemügyre vette, röviden végignézett rajtuk, majd folytatta:

- Mik a színek?
- Minél fehérebb, annál kevesebb benne a héj. A legbarnábban minden benne van.
- Csodálatos! – nézegette a zacskókat a férfi – Tudod, eddig szinte csak teljes kiőrlésűt tudtam beszerezni, de azt ugye sajnos nem mindenki szereti.
- Pedig állítólag az az egészséges. – vágta rá a fiú egy kis mosoly kíséretében.
- Fogyasztani, vagy kereskedni vele? – erre a férfi kaján mosollyal az arcán a tasakokról a fiúra emelte tekintetét, majd eleresztettek egy-egy alig hallható kis nevetést, melybe mindkettejük részéről nem kevés keserűség is vegyült.
- És hogy tudtok ti ennyifélét termelni? – tért a férfi ismét a tárgyra.

- Mint említettem, egy közeli sertésgyárral megegyeztünk és a takarmány szállítóleveleiben, meg az üzemi adminisztrációban lepapírozzuk az egészséget. Nem egyszerű, de meg lehet oldani. Gyakorlatilag a takarmányban kerül elkönyvelésre.
- Ügyes. – bólogatott kérdezője – Na, de várjunk csak, akkor ez takarmány minőségű? – kételkedett a férfi a hallottak alapján.
- Nem, dehogy, nem takarmány, egy nagyobb termelőtől szerzik be, ott is trükköznek a papírmunkával, bár abba már én sem látok bele. A lényeg, hogy jó minőség. – nyugtatta meg a fiú.
- Kóstoltad? – kérdezett vissza még egyszer a férfi.
- Hogyne! Otthon mi ezt használjuk, amikor csak tudjuk. – jött a meggyőző válasz.

A beszéd közben a férfi hátradőlt székében és figyelmes tekintettel, ujjjaival állát morzsolgatva hallgatta a fiút. Egy kis szünet után hümmögött egy rövidet, majd ismét a lényegre tért.

- És mi mennyi?
- Ez a kis minta ajándék, a fehér a legdrágább, abból egy zacskó ötezer Euro, a teljes kiőrlésű pedig négy. A többi pedig az összetétel alapján arányosan kiszámítható.

A férfi eközben megemelte és kissé föl-le mozgatta az egyik tasakot s bár nem említette, de érezte, hogy egy kilós adagokról van szó.

- Az árakon mennyit tudunk csiszolni? Nem ártana, ha legalább akkora árréssel tudnék dolgozni, mint előzőleg.
- Azaz?
- Háromezer-kettő volt egy tasak teljes kiőrlésű, én magam hatért adtam tovább.

A fiú maga elé meredt néhány másodpercen át, majd bólintott egy rövidet:

- Ezt még meg kell beszélnem, de nem tűnik lehetetlennek valami köztes megoldás. Mindenesetre jelezni fogom a kérést. Viszont azt vedd figyelembe, hogy a sertésstelepen elég sok ember zsebébe kell pénz juttatnunk, hogy gördülékenyen menjenek a dolgok. Mi sem keresünk rajta olyan sokat. Nem azért adjuk mi ennyiért!
- Értem én... Maradjunk annyiban, hogy ha bejön a dolog, akkor jelzek majd és akkor megegy...

Beszélgésüket egy kintről jövő, távoli lövés hangja szakította meg, melyet némi üvegcsörömpölés követett, egy pillanattal később a másik szobából pedig egy tompa puffanás. Egy emberi test földre huppanásának hangja. Közben kintről több lövés is eldördült, immár közelebről. A férfi azonnal felkapta pisztolyát az asztalról, majd szinte azonnal berohant az egyik fegyveres őr, aki eddig a szomszéd helyiségben őrködött és kissé emelt hangon, határozottan rájuk szólt:

- Le a járatba! – erre gyorsan félre is tolt az asztalt.

A férfi már emelte is a csapóajtót, mely a szőnyeg alatt volt. A faajtó halkán nyílt és mire feltárult, már hallották is az újabb lövések zaját. Bentről egy fegyverből, míg kintről több irányból is. Mindannyian lekuporodtak, nehogy az ablakokon keresztül becsapódó lövedékek esetleg eltalálják őket.

Pár pillanat múlva már mindhárman a járatban voltak. A fegyveres őr még látta, ahogy társa beszalad a szobába a járat felé. Folyamatosan tüzelt fegyverével, vaktában lövöldözött néhány másodpercenként, hogy feltartsa a kintről támadókat. Mikor ő is leért a járatba, lecsukta a csapóajtót, majd a szőnyeghez kötözött damillal visszarántotta azt, hogy úgy tűnjön, mintha azt meg sem mozdították volna.

Mind a négyen lejutottak.

Lent a mindössze néhány négyzetméteres pincében egy nagy, vastag, nehéz vasajtó volt az egyik falon. A férfi gyorsan kinyitotta, mire mind berohantak. Szó nélkül becsukta maga mögött a vasajtót, majd a rajta található összes retesszárral jól megnehezítette a másik oldalról érkező esetleges hívatlan vendégek dolgát. Ezen kívül a nála lévő kulccsal belülről bezárta az ajtót és végül beletörte a zárba. Egy szűk, koromsötét helyen voltak, ahol némi tapogatózást követően megnyomott a falon egy kapcsolót, mire egy LED-ekből álló kis égősor tompa fényeinek köszönhetően egy szűk kis alagút vonala tűnt fel előttük a sötétben.

Még azt is ki lehetett venni a félhomályban, hogy a járat első szakasza emberi kéz műve, távolabb viszont már természetes barlangnak tűnt. Mikor szép sorban elindultak a járatban, hallották még fentről, amint nagy robajjal betörik a bejáratú ajtót, az ablakokat és azonnal üvöltések zaja hallatszik a padló fölül mindenhol, durván és kivehetetlenül.

- Takival mi van? – kérdezte a férfi rohanás közben az egyik őrtől.
- Lelőtték. – jött a rövid válasz.

Mindannyian érezték a veszteség súlyát, de most nem volt idejük ezzel foglalkozni, így erről többet nem esett szó.

Eközben mindannyian egy olyan járatban próbáltak előre jutni, amely csak 130-150 cm magasságú, nagyon szűk és enyhén kanyargós volt. Az egyik őr, aki legutoljára jutott le nemrég a csapóajtón, kezdett kissé lemaradni a többiektől. Társai sejtették, hogy megsérült, de eddig a menekülés izgalmában és a sötét miatt nem vették észre. Ráadásul még mindig veszélyben voltak és sem idejük, sem felszerelésük nem volt a sérültet ellátni.

Legalább tíz percet töltöttek az alagútban, ahol a rövidebb, kiásott szakaszokat hosszabb, de kanyargósabb és kicsit tágasabb járatok szakították meg, ahol néha mászni is kellett, mire egy újabb vasajtó állta az útjukat. A férfi egy újabb kulccsal kinyitotta, kezét a kilincsre helyezte, majd halkán, szinte suttogva hátraszólt a többieknek.

- Csönd!

A csoport követte az utasítást, a férfi hallgatózott, hogy az ajtó másik oldaláról hall-e valamit. A teljes csönd hamar meggyőzte, lenyomta a kilincset, de nem tárta ki az ajtót. Kintről erre sem jött semmiféle hallható reakció. Az ajtó mellett volt egy újabb kapcsoló, melyet a férfi lekapcsolt, így a járatban azonnal teljes sötétség lett, hogy ha követi őket valaki, annak már ne legyen segítségére a fény. Ekkor végre nyílt az ajtó, a férfi és a fegyveresek zsebükből kis zseblámpákat húztak elő, de még nem kapcsolták fel őket. Másik kezükben ott voltak fegyvereik, kibiztosítva. A férfi intett, hogy halkán kövessék, majd elindult előre.

Egy sokkal tágasabb, de ugyancsak sötét és nyirkos barlangrészben találta magát a fiú és újdonsült társai. Az ajtó bezárása után pár pillanatot még hallgatóztak, de a fentről itt-ott lecsepegő víz hangján kívül más egyebet nem hallottak. Sorra felgyulladtak a kézi elemlámpák fényei, így látták, hogy előttük teljesen üres a járat, senki nem várja őket. Továbbstiettek a járatban még pár percig, mire meglátták a kintről beszűrődő fényt.

Mindannyian óvatosan, a fal mellé lapulva léptek ki a barlangból és figyelték, hogy nem előzték-e meg őket. Az erdő hangjain és látványán kívül azonban semmi mást nem tapasztaltak, így eltették a lámpákat. Gyorsan megnézték, hogy milyen sérülést szerzett társuk. A kinti fényen nem volt nehéz észrevenni. Valahol a jobb válla alatt találták el, ruhája hónaljától lefelé olyan volt, mintha vérben áztatták volna.

- Bírod a kocsiig? – jött a kérdés.
- Bírom. Leszorítom a karom, akkor talán nem vérzik annyira.
- Rendben, menjünk! Sietnünk kell, biztosan a nyomunkban vannak, de talán még lerázhatjuk őket. – adta ki az utasítást a férfi, majd továbbmentek egy erdei úton az előre leparkolt menekülőjármű felé, mely mindössze pár száz méterre volt tőlük, egy sűrű, bozóttal benőtt helyen elrejtve.

Már kezdtek megnyugodni, hogy sikerült elmenekülniük, amikor a fák és a nagyobb sziklák mögül fegyveresek ugrottak elő, géppisztolyokat szegezve rájuk. A menekülő csapatnak ideje sem volt reagálni.

- FEGYVERT ELDOBNI! ARCCAL LEFELÉ A FÖLDRE, KEZET A TARKÓRA! FÖLDRE! FÖLDRE! – hangzottak az elüvöltött parancsok, mire három kézfegyver hullott a földre.

Nem volt más választásuk.

Az erdő azon része egyik pillanatról a másikra szinte háborús övezetté változott. Kommandósok kerültek elő minden irányból, némelyikük fák, vagy sziklák mögül ugrottak elő, míg mások terepszínű rejtő öltözékükben hevertek a célszemélyek megérkezéséig a földön. Mindegyiken golyóálló testpáncél, símaszk, sisakok, fegyverek és minden, ami ilyenkor illik. A négyfős kis csapat nem tehetett mást, mint követte a feléjük ordított utasításokat.

Mindannyian a földre hasáltak, kezüket a tarkójukra tették. Négyük közül egyedül a sérült őr nem követte az utasítást, csak letérdelt, jobb karját bal karjával testéhez szorította.

A kommandósok azonnal odarohantak, a már fekvőknek a hátára térdeltek, a sérültet pedig az egyik hátulról a földre rúgta, majd rátérdelt. Így motozták meg őket, az eldobott fegyvereket elvették, mást nem találtak náluk.

Mind a négyen egy pissenés nélkül tűrték a kíméletlen bánásmódot. Komor, kifejezéstelen arca volt a sérültet kivéve mindegyiküknek, akinek a fájdalom alig láthatóan kiült az arcára, de ő sem akart gyengének mutatkozni, így visszafogta magát.

A kiáltozásnak hamar vége lett, a foglyok felé még elhangzott néhány utasítás, majd kezüket hátrahajtották és megbilincseltek őket.

A fémes kattánásokot követően hasaló helyzetükből térdelő helyzetbe húzták fel négyüket. A sérült ennek most örült, mert így vérző karját újból testéhez tudta szorítani. Annak már kevésbé örült, hogy egyre gyengült és szinte érezte, ahogy lassan elsápad.

A két csapat ekkor – a fegyvertelen foglyok és az állig felfegyverzett kommandósok – farkasszemet néztek, így telt el néhány csendes pillanat. Mindannyian felmérték egymást.

- Mi ez a nagy fegyverarzenál maguknál, uraim? – kezdte a kellemetlen párbeszédet egy parancsnokféle, majd miután fölényes, számon kérő tekintete végigsuhant foglyain, folytatta – Vadászunk, vadászunk?

Az a férfi válaszolt neki, aki a házban a fiúval tárgyalt:

- És maguk?
- Igen, úgy tűnik, összefutottak a mi kis vadásztársaságaink. – mondta kis szünet után kaján mosollyal a parancsnok – Az erdei rekreációs engedélyeik hol vannak? – erre tekintete ismét komollyá, szigorúvá vált.

A választ az egyöntetű csend adta meg.

- Aha... Szóval? Miért nincsenek engedélyeik az erdőlátogatásra? Miért baj az, ha a saját biztonságuk érdekében regisztrálják, hogy merre járnak?

Az imént visszakérdező férfi e mondat hallatán szorult helyzete ellenére elmosolyodott, amire a parancsnok egy kicsit elhallgatott és megvető arccal nézte látszólag jókedvű, de tekintetét a földre meresztő foglyát.

Hamar folytatódott a kérdezősködés:

- És mi a helyzet a fegyverekkel?

Kis szünetet követően a fiú válaszolt:

- Féltünk a vaddisznóktól. – tekintetén látszott, hogy ő nem szórakozni akar a kommandósokkal, hanem bár kissé ügyetlenül és meggondolatlanul, de próbálja kihúzni magát és társait a bajból.
- ANYÁDAT NÉZD HÜLYÉNEK, TE ROHADT KIS FÉREG! – üvöltött rá hirtelen a fegyveresek vezetője.

A fiú kissé ijedten, megszégyenülve ismét a földet kezdte bámulni.

- Mindjárt megtudom én, hogy mi itt az igazság!

Erre elővette URH adó-vevőjét, majd nyugodt hangon kollégáját hívta.

- Szépia jelentkezz! ... Szépia jelentkezz! Hallotok?

Néhány pillanatot és egy kis recsegést követően jött is a válasz:

- Itt Szépia!
- Találtak valamit?
- A csempészalagútból most értünk ki, egy barlangban vagyunk, de már látjuk a fényt. Van egy lőtt sérültünk.
- Súlyos sérülés?
- Nem, uram, járóképes, a sebet már bekötözte az orvosunk.
- Foglyok, valami?
- Semmi, uram! A kutyák nyomon vannak, vérnyomokat találtunk.
- Rendben, szedjék össze a bizonyítékokat az erdészházból és jöjjenek ide! A barlangtól pár percre vagyunk, egyenesen tovább az úton, a gyülekezési ponttól úgy 300 méterre nyugatra, a gyanúsítottakat már elfogtuk.

- Értettem, uram! – egy utolsó recsegés után véget is ért a párbeszéd.

Ezután a harmadik, közelebbi egységet is odahívta a rádión keresztül, akik mindössze pár száz méterre voltak tőlük és akik eredetileg a barlanghoz vezető másik utat őrizték.

A parancsnokféle elégedett arccal tette el a készüléket, majd nyugodt hangvétellel folytatta:

- Segíthetnének nekem kideríteni, hogy mi ügyben jöttek maguk errefelé. Hátha így kicsit jobban jönnek ki ebből az egészből. Amint megjön a többi egység, úgysis kiderítjük.

A fogvatartottak közül sokáig senki nem szólt semmit. Még csak nem is néztek a parancsnok szemébe.

- Rendben. – vont vállat a kommandós – Bármilyen is legyen az, a hatóságokkal való együttműködés már nem lesz enyhítő körülmény.
- Bűnt nem követtünk el. – válaszolt végre a foglyok vezetője halkán, az első szót kissé megnyomva, közben a földet bámulta.
- Ezt meg hogy értsem? Akkor minek jöttek ide fegyverekkel? Tudjuk ám, hogy valami csempészárról van szó, valamilyen tiltott szerről.
- Ez alapján akár az életet is betilthatnák.

A kommandósok vezetője értette az utalást, majd kis szünet után válaszolt:

- Maga nagyon megkönnyíti a dolgom a sok süket dumával, ugye tudja?
- Maga pedig nagyon megnehezíti mindannyiunk életét. – ezt a választ a kommandós már szemtől szembe kapta meg.

A parancsnok felvonta szemöldökét, majd balra tekintett, amint meghallotta a legutóbb visszahívott harmadik egység tagjainak lépteit az erdőben. Még legalább nyolc fegyveres érkezett, három kutyával.

- No! – csapta össze kezeit – Nézzük, miből élünk! – majd intett az újonnan érkezettek közül az egyik beosztottjának.

Az odalépett a jobb oldalon térdelő megbilincselte férfihez és tenyerével tarkójához közelített. Egy kis csipogás hallatszott, a kommandós pedig hangosan felolvasta az alkarján lévő kijelzőről az információkat:

- 234895BE, Tóth Ignác, büntetett előéletű bűnszervezetben elkövetett csempészetért.

A tőle balra térdelő, sérült társa következett, az ő nyakánál is csipogás hallatszott:

- 892702AC, Ozsváth Barnabás, büntetlen előéletű. Sérült, uram, lássuk el a sebét?

A parancsnok megvető tekintettel a sérült rabra nézett, majd kisvártatva válaszolt:

- Tekerjék körbe valamivel! – utasította egyik emberét.

Az egyik kommandós gyorsan kerített egy elsősegély-csomagot, elővett belőle egy steril mull-lapot, meg egy géztekerccset, majd a sérült rabot ellátta. Ez annyiból állt, hogy a karja alá bedugta a mull-lapot, majd a mellkasa körül párszor körbetekerte a géztekerccsel. Sem a ruháját nem vette le, sem más egyebet nem tett. Mozdulatai durvák voltak, a kötés pedig annyit ért, hogy mire befejezte, máris teljesen átvérzett. A többi rab is látta, hogy a kötés hasztalan.

- Így el fog vérezni! – szólaltak meg szinte egyszerre.
- Majd az orvos megoldja a másik egységtől, ez nem kórház! Magának kereste a bajt! Folytassa az azonosításukat! – szólította föl ismét emberét a parancsnok.

A kommandós szó nélkül tette a dolgát.

A többi rab még egy ideig tiltakozott, de válaszra sem méltatták őket. Mikor egyikük elkezdett üvölni a parancsnokkal és követelte, hogy lássák el rendesen sérült társukat, a kommandósok azonnal rászzegezték fegyvereiket. Látván, hogy semmit nem fog elérni, sőt, még nagyobb veszélybe sodorja magukat, abbahagyta a tiltakozást. Folytatódott az azonosítás.

Most a férfi következett, aki a fiútól vette volna a csomagokat. A kesztyűbe épített RFID-leolvasó a nyakához közelített, de ezúttal más volt a hangjelzés, mint az előző két alkalommal, hosszú, magas hangú sípolással adta tudtára mindenkinek, hogy valami nincs rendben. A gép ugyanis nem érzékelte a férfi azonosítószámát, lévén, hogy RFID-je már rég

nem működött. Ekkor a gép automatikusan az azonosítóban található fémet kezdte keresni, amelyben sikerrel is járt, ezt jelezte a figyelmeztető hang.

- Nem működik az RFID-je, uram. – jelentette a kommandós.
- Igen, hallottam. – szólt a parancsnok válasza, hangjával azt akarta érzékelteni alárendeltjével, hogy ilyen hülyeségeket ne jelentgessen neki, mert ő is tisztában van vele, hogy melyik hangjelzés mit takar.
- 814729AC, Temesy István. – szólt ekkor a fogoly.

Néhány kommandós értetlenül összenézett, nem értették, miért mondja el a gyanúsított a személyazonosságát. Tudták ugyanis, hogy nem hazudhat, hiszen ha hamis adatot mond be, az a fényképe, ujjlenyomata alapján azonnal kiderül. Most pedig egyáltalán nem volt olyan helyzetben, hogy ilyesmit megengedhessen magának. Az RFID-s kommandós elkezdte a karján lévő érintőképernyőn bepötyögni a hallottakat. A parancsnok arcán elégedett mosoly jelent meg, mikor Temesy-re tévedt tekintete, személyazonosságának kiadását ugyanis egyfajta behódolásként értelmezte. Az érintett ezt szeme sarkából észrevette és röviden, de komolyan válaszolt is rá:

- Ne reménykedjen.

A parancsnok komorrá váló arckifejezése mutatta, hogy megértette az üzenetet.

Közben az adatbázissal bajlódó kommandós megtalálta, amit keresett, fel is olvasta a képernyőn megjelenő hosszú bejegyzést:

- 814729AC, Temesy István, több mint három éve szökésben van. Büntetett előéletű bűnszervezetben elkövetett csempészetért, nagymértékű kereskedelmi károkozásért, a nemzetközi kereskedelmi szabályok többszöri megsértéséért. Szökéséig illegális fegyverbirtoklásért, önbíráskodásért, sikkasztásért, többszöri közokirat-hamisításért, többszöri élelmiszerbiztonsági közveszély okozásáért, a Föderáció elleni uszításért töltötte 28 éves börtönbüntetését, valamint...

Parancsnoka kissé unta már a felsorolást, a lényegét meg már úgyszólván hallotta, így félbeszakította, miközben folyamatosan Temesy-t bámulta tettetett mosollyal az arcán:

- Temesy úr! Azt hiszem, megtaláltam, akit kerestem! Meg ezek szerint nem csak én.
- Gratulálok. – jött a megszólítottól az egyhangú válasz.

Ebből mindenki érthette, hogy Temesy és a parancsnok – ha nem is személyesen – de ismerték már egymást. Utóbbi ugyanis már évek óta próbált a helyi csempészbanda vezetőjének nyomára akadni, de akárhányszor közelébe került, Temesy mindig kicsúszott a kezéből.

- Jól van, tökikém, folytassuk, jöhet a fiú! – szólt a parancsnok a kommandósoknak.
- Igen, uram!

A leolvasó hasonló hibaüzenetet adott, mint előzőleg. A kommandós ezúttal nem szólt semmit.

Parancsnoka ekkor odalépett a fiúhoz, majd hajába belemarkolva, durva mozdulatokkal elfordította fejét, hogy láthassa a tarkóját és kicsit közelebb hajolt. Kesztyűjét kis időre lehúzva, ujjjaival nyakát végigtapogatta és érezte, hogy az RFID ott van a szokott helyén, mint mindenki másnál.

Nem szólt semmit, hanem visszasétált addigi helyére, a foglyokkal szemben. Míg kesztyűjét visszahúzta, szigorú tekintettel bámult a fiú szemébe s csak utána kérdezett:

- Hogy hívnak? – kérdezte a fiút.

A fiú néhány pillanattal később, aggódva válaszolt:

- Szentes Róbert.
- Személyazonosító-számod? – jött az újabb kérdés.

Ismét habozott, mielőtt válaszolt volna:

- Fejből nem tudom.
- Mióta és miért nem működik az RFID-chiped?

Válasz nem jött, csak farkasszemet néztek egymással, úgy, ahogy az alfa és az omega szokott és ezt mindketten érezték.

- Na? – jött újra a kérdés emelt hangon, türelmetlenül.

- Nem tudtam, hogy elromlott. – próbált ezúttal magabiztosnak tűnni, de ez kevésnek bizonyult.
- Adminisztrációs felülvizsgálaton mikor voltál utoljára? Mikor szoktál járni, mi a két dátum?

A fiú erre emlékezett:

- Január 19. és július 19.
- Nézd meg! – parancsolt a chipeket imént leolvasó kollégájára.

Néhány másodperc kínos csend után jött a válasz a kommandóstól:

- Szentés Róbert nevű személy utoljára több, mint két éve, 2028. január 19-én volt felülvizsgálaton a tartományi székhelyen, akkor mindent rendben találtak. Azóta körözés alatt áll a felülvizsgálatoktól való igazolatlan távolmaradás miatt. Bejelentett lakhelyén azóta nem tartózkodott. Büntetlen előéletű.
- És azóta miért nem voltál, Robikám? Miért nem cseréltetted ki az azonosítodat, ha „elromlott”? Mi elől bujkálsz?

A fiú nem tudta, mit válaszoljon.

- Bátor kis köcsög vagy te, Robikám, de szóra bírlak én téged!

Erre a parancsnok előrántotta pisztolyát övtáskájából, majd szó nélkül fejbe lőtte a jobb szélén térdelő Ignácot, aki még a házban fegyverrel védte őket.

Mindannyian összereztek a durranástól, az agyonlőtt fogoly pedig hang nélkül a földre dőlt, fejéből patakokban folyt a vér. Enyhén remegni, mocorogni kezdett, néhányszor még olyan volt, mintha zihálva levegőt venne, bár mozgása már önkéntelen volt.

A három életben maradt rab döbbsent tekintettel nézte társuk váratlan kivégzését, megszólalni sem tudtak. A kommandósok meg sem rezzentek, úgy tettek, mintha mi sem történt volna. Talán nem az első ilyen esetük volt.

- Tehát... Mióta és miért nem működik az RFID-chipek? – erre pisztolyát a sérült fogoly feje felé fordította – Egy embert már megöltél, várom a választ! – hangja számon kérő volt.
- Másfél éve kisüttettem.
- Nocsak! És miért? – kérdezte erőltetett csodálkozással a parancsnok.

A fiúról tekintetét a célban tartott rabra szegezte, majd leeresztette pisztolyát. Aztán megint a fiút nézte válaszra várva.

A fiú – bár próbálta érzéseit elpalástolni – rettegett szavai következményeitől. Nem akarta sem fogolytársai, sem saját halálát, de nem tudta, hogy a fogvatartója mit vár tőle, mit kell mondania, milyen válaszra vár. Lopva ránézett a már alig mocorgó holttestre és életben maradt társaira. A fiú agyában az elektromos jelek oly sebességgel cikáztak áttekinthetetlen rendszerezettségben, ahogy még soha. Milliányi gondolat futott át fején, de egyik sem volt kiforrott, inkább csak amolyan kezdetleges gondolatfoszlányokról, ösztönszerű érzésekről volt szó, melyekkel nem tudott mit kezdeni. Aztán tanácsalanságában tudatalattija önkéntelenül is megadta azt a választ, mely jelen helyzetében talán a legjobb volt.

Alig hallhatóan sírni kezdett, könnyek folytak szeméből.

Egy nagyobb jármű hangja zúgott fel ekkor a távolból, hallatszott, ahogy a hegyi terepen egyszer jobban felpörög a motor, máskor alig volt hallható. A fiú szerencséjére a parancsnok a zaj irányába nézett, majd mintha már nem lenne kíváncsi válaszára, fegyverét eltette és katonásan kiosztotta a parancsot a többi kommandósnak:

- Fiúk, szedjétek rendbe magatokat, érkezik a bíról!

A fiú erre a mondatra föleszmélt, és bár arca még mindig könnyes volt, felnézett a hang irányába, tekintete zavarodott, értetlen volt. Megdöbbsétségéből a parancsnok szavai zökkenetették ki:

- Uraim, Önök abban a megtiszteltetésben részesülnek, hogy a Magyar Tartományi Parlament által megalkotott és e hónap elsejétől hatályos Tartományi Büntető-Törvénykönyvben foglalt eljárási szabályok alapján helyszíni büntetőper részesei lehetnek. A büntetéseik kiszabása, valamint lehetőség szerint végrehajtása itt és most fog megtörténni.

Eközben az egység egyik tagja egy fekete lepellel letakarta a halottat, majd mindannyian katonás sorba rendeződtek.

Annak ellenére, hogy az elmúlt percekben több tucat kommandós szegezte rá fegyverét és tisztában volt vele, hogy nem fogják csak úgy elengedni őket, a fiú e mondat hallatán szembesült igazán a helyzet súlyosságával. Tudott a nemrég bevezetett helyszíni büntetőpererekről, sőt, saját körein belül egyre inkább köztudottá vált, hogy ilyen eljárásban leginkább azok részesülnek, akik szembemennek az éppen aktuális korszellem szabályaival. Azonban épp a törvény újdonsága és a kevés rendelkezésre álló tapasztalat miatt a közösség, ahonnan jött, nem tudta még felkészíteni őt arra, hogy ha ilyen helyzetbe kerül, mit is tegyen. Ha rosszak az esélyek, soha, senki nem akar első lenni a sorban. Felfokozott idegállapotában, ijedtségétől vezérelve rákérdezett:

- Milyen helyszíni büntetőper? Miféle jogszabály szerint?

Hangján tehetetlen pánik érződött.

- A bíró úr majd megmondja, Robikám, a lényeg, hogy ha tetten érjük a csempészeket, akkor a leghamarabb helyszíni tárgyalással lehet lezavarni az ügyet. Legalább gyorsan túl leszel rajta! – szolt a kárörvendő válasz.
- De ilyet nem lehet! – tiltakozott a fiú – Milyen eljárás ez...

Erre a mellette ülő Temesy szolt a fiúhoz, hangjából beletörődését is érezni lehetett:

- Figyelj, ez van, a helyzetünk adott, inkább próbáld a legjobbat kihozni belőle, rendben? Szedd össze magad, szükséged lesz rá!
- Hallod, Robikám? A csempész haverod is rájött már a lényegre! – szolt újra a parancsnok.

A fiú többet nem szolt. A parancsnok odalépett egyik emberéhez, aki a rabok beazonosításában segédkezett.

- Kit küldtek a bíróságtól? – kérdezte tőle halkán, hogy a rabok ne nagyon hallhassák – Révész urat?

Révész úr a helyi bíróság egyik sokat látott, tapasztalt, és ami a legfontosabb, abszolút rendszerhű bírója volt. A parancsnok legtöbb ügyében ő látta el a bírói szerepet és jellemző volt rá, hogy csaknem minden olyan vádlottra, aki a Föderáció ellen vétett, vagy úgy általában politikailag nem volt éppen a fennálló rendszer pártján, a lehető legkeményebb büntetéseket szabta ki. Az általa vezetett tárgyalásokról egyenes út vezetett a kivégzőosztag elé, vagy jobb esetben „csak” a környék legkeményebb börtöneinek egyikébe. A parancsnok már előre látta, hogy Révész a pár üres, törvényileg kötelező mondatot követően kimondja a halálos ítéletet, így végre megszabadulhatnak Temesytől, aki már régóta szálka volt az igazságszolgáltatás és persze a parancsnok szemében.

- Nem, uram, egy bizonyos Szabó Józsefet küldtek ki bírónak.
- Őt nem ismerem. – jegyezte meg a parancsnok, majd maga felé fordította a kollégája karján lévő kijelzőt és meglepetten tapasztalta, hogy egy rendkívül fiatalnak tűnő arc néz rá a képernyőről.

Szabó adatlapján látta legfőbb adatait, hogy mikor született, hol végzett és főként azt, hogy eddig hány büntetőperert vezetett le. Egyet sem. Ekkor döbbsent rá, hogy egy számára ennyire lényeges perben egy teljesen kezdő bíróval kell szót értenie és elérnie, hogy megszülessen a számára kívánatos ítélet. Mégis megnyugtatta az a tény, hogy a helyszíni eljárások nem szoktak annyi ideig tartani, hogy a vádlott esetleg túl kimagyarázhassa magát, ráadásul a bírók képzését a Föderáció nagy odafigyeléssel végzi, így már a frissen végzett bírók is erős, jól megalapozott ideológiai háttérrel kezdik meg pályájukat, legfőbb szakmai motivációjuk ennek megfelelően inkább a szilárd rendszerhűség, semmint az igazságérzet. Egyre közelebről lehetett hallani a bírósági járműkonvoj zajait, de gyorsan még megnézte, hogy vajon miért nem Révészt, a szokott bírót küldték a tárgyalásra. Az adatlapján az szerepelt, hogy néhány száz kilométerre innen, a tartományon belül terrortámadás érte, így most az intenzíven fekszik.

Miközben a bírósági nyilvántartást böngészték, a jármű már fel is tűnt az erdészeti úton egy éles kanyarban, nem túl távol az eseményektől. Egy rendőrségi kisbusz közeledett feléjük, lassan, feketén. Egyedül egy fehér „POLICE” felirat és fölötté az államszövetség kis zászlaja

szakította meg a komor, sötét külsőt. Hamar előbukkant mögüle egy másik, ugyancsak fekete rendőrségi jármű, egy kisteherautó.

A kocsik hamar odaértek az események helyszínére, majd félrehúzódtak az erdészeti út melletti keskeny, fátlan sávba. A motorok zúgása abbamaradt, majd szinte egyszerre nyílt ki a két jármű összes ajtaja. A hátsóból szinte csak rendőrök szálltak ki, az elsőből mindössze két rendőr, meg még négy ember. Ruhájáról, mely méltóságteljes, komoly, de tiszteletet követelő kinézetet kölcsönzött viselőjének, azonnal felismerhető volt a bíró. Egy amúgy rendkívül fiatal férfi volt, szívében a pályakezdőkre jellemző lelkesedés, hivatástudat és büszkeség, melyet komoly tekintete fedett el. Az egyetlen dolog, ami nemrég még szokatlanak tűnt volna egy bíró ruhatárában, az az övében lógó pisztolytáska a benne lévő PA63-as pisztollyal. Az összképbe nem illő kellék néhány hónappal ezelőtt vált a bírók rendszeresített munkaeszközzé, amióta megsaporodtak a bírók és más hatósági személyek elleni támadások szinte az egész Föderációban. Tervbe volt véve egy olyan pisztolytáska tervezése, mely jobban illett a bírák munkaruhájához, de egyelőre boldogulniuk kellett a régi darabokkal, amíg meg nem kapják az újakat. A másik három férfi öltönyt viselt, egyikük egy kisebb, téglalakú kézitáskát, meg egy hosszúkást is cipelt. A kommandósok parancsnokához odaérve üdvözölték egymást, majd a bíró intett a táskákat cipelő kollégájának, aki szó nélkül kicsit távolabb állt és elkezdte kipakolni a csomagokat.

A kommandósok vezetője furcsállta, hogy ilyen fiatal és ráadásul számára idegen bírót küldtek ki ehhez az esethez, aki láthatóan bírói pályafutása legelején van. Talán a bíróság próbálja bedobni a mélyvízbe, hadd edződjön?

„Ki ez a kis takony?” – gondolta, de nem volt mit tennie és úgy érezte, ez is megteszi. Jó tanóra lesz neki is.

A foglyok is a díszes társaság érkezését figyelték, meg azt, ahogy a kommandósokkal röviden üdvözlik egymást, melyet követően a most érkezett rendőrök nagyja visszament a járművekhez, majd visszaültek. A fiú néhányszor a negyedik férfire is rápillantott, hogy vajon az mit vesz elő a csomagjaiból. Először egy háromlábú állványt vett elő a hosszú táskából, majd felállította és a vízszintezéssel kezdett babrálni. Mikor ez megvolt, a másik táskára nyúlt, de a fiú tekintetét ekkor visszarántotta fogvatartói felé egy szigorú hangú megszólítás a parancsnok részéről.

- Uraim!

Ettől kezdve a térdelő foglyok és hárman az újonnan érkezettek közül egymást méregették, míg a parancsnok a neveket a karján lévő kijelzőről olvasva bemutatta őket egymásnak.

- Az urak az Önök tárgyalásának levezetésére lettek kirendelve. Név szerint Szabó József bíró úr, Nussbaum Dávid és Réti Károly védőügyvédek, valamint Veress Pál bírósági írnok.

Erre a rabok mind az imént az állvánnyal bajlódó emberre néztek, az írnokra, aki időközben a másik táskájából előkerült kézi kamerát is felszerelte már a helyére.

A rabok köszöntek a bírónak és a többieknek, akik halkán viszonzták azt. A bírót kivéve a többi háromnak szinte süttött az arcáról az érdektelenség, az ügyvédek nézve nem úgy tűnt, hogy azok bármit is megtesznek majd a védelmükben. A rabok helyett hamar megakadt a tekintetük Ignác immár teljesen mozdulatlan, letakart holttestén, valamint az egyre gyengébb, sápadt, vértől ázott ruhájú Barnabáson. Látszott rajta, hogy a vérvesztéstől már alig van magánál. A sebe körül a hevenyészett kötés annyira átázott már vérrel, hogy alig lehetett észrevenni, így a bíró megkérdezte:

- Ellátták már a sérült gyanúsítottat?

- Igen, bíró úr, bekötöttük a sebet. – válaszolt a parancsnok.

- Ja, igen, most már látom – nyugtázta a bíró – de nagyon átvérzett, új kötés kéne rá.

- A motozáskor durván ellenszegült, de az embereim mindent megtettek érte. – hazudta, a bíró pedig nem vette észre a sok vértől, hogy mennyire hanyag kötést kapott a sebesült és persze nem is értett hozzá.

- Az orvosuk hol van? – érdeklődött a bíró – Kötözzék be mielőbb, mindjárt elvérzik! – mutatott a sérülte.

- Mindjárt ideér, a másik egységgel van.

- Kérem, szóljon neki, hogy siessenek! – kérte a fiatal bíró.

A parancsnok ismét elővette adóvevőjét.

- Szépia jelentkezz!
- Itt Szépia! – jött hamar a válasz.
- Merre vagytok? Itt a bíró, kezdenénk a tárgyalást.
- Egy percen belül ott vagyunk, uram.
- Bizonyítékok nálatok vannak?
- Igen, uram, mindent hozunk.
- Az orvos azonnal jöjjön majd ide a rabokhoz, az egyik erősen vérzik!
- Igen, uram!
- Köszönöm, vége! – fejezte be a parancsnok a beszélgetést.

Amint befejezték, a távolból már hallani is lehetett a másik csoport közeledtét.

Amíg vártak, a bíró jobban szemügyre vette az agyonlőtt foglyot. A ráterített lepel alól kilátszottak lábfejei, feje irányából egy vértócsa gyűlt össze az erdő talaján, a takaró szélétől úgy egy méterre egy kis mélyedésben. A fiatal bíró arcán undor jelei látszottak, a parancsnokhoz fordult és a halott felől érdeklődött.

- Vele mi történt?

A parancsnok rövid szünetet követően válaszolt.

- Ez a csempész lőtte meg a társunkat innen néhány kilométerre a rejtekhelyükön, valamint itt is erőszakosan ellenszegült az intézkedésünknek, ránk támadt, így csapatom védelme érdekében ártalmatlanítottam. Nem volt más lehetőség...
- HAZUDIK! – kiáltotta a megbilincselte fiú a parancsnokot félbeszakítva.

Folytatta volna, de az kissé megemelt hangon ráförmedt.

- Fiatalember, kérem, ne zavarja a bíró úr munkáját, maga is megkapja majd a lehetőséget, hogy elmondja, amit akar!

A felfokozott hangulatú szóváltásba Temesy szólt most bele:

- Remélem, a hatóságok félrevezetéséért egyszer még felelősségre vonják magát...
- Én vagyok a hatóság! – förmedt rá a parancsnok meggondolatlanul, majd miután érezte, hogy reakciója a fiatal bírónak sincs ingyére, visszafogottabb, de ellenvetést nem tűrő hangnemben folytatta:
- Mondtam, hogy maguk is elmondhatják majd a maguk verzióját, amint sorra kerülnek.

A parancsnok szerencséjére épp ekkor tűnt fel a másik csapat, akik hamar oda is értek, így másfelé terelődött a szó. A frissen érkezettek nagyjából tízen voltak, mind bevetési ruhában. Kettejük egy nagy ládát cipelt, hátrébb az egyikük bal felkarja gézzel szakszerűen, vastagon be volt tekerve, bár a kötés közepén egy egészen kis vérfolt azért látszott. Leghátul két kommandós egy hordozható fémkoporsót cipelt. A sérültet vezetőjük utasítására odakísérték az egyik kocsizhoz, ahol leültették egy kidőlt, korhadt fatörzsre. A most érkezett orvos pedig a sérült rabhoz sietett, aki már alig tudta, mi zajlik körülötte. Gyorsan megnézte a sérülést, a hónaljában volt egy seb, melyből folyt a vér. Egy másik kommandós segítségével felállították, majd az egyik kocsizhoz vitték a sérültet és megkezdték az ellátását, ezúttal szakszerűbben. A többi fogoly az orvos sietségéből látta, hogy komoly a baj, társuk rengeteg vért vesztett és ekkorra már elvesztette az eszméletét. A kommandósok, akik a ládát cipelték, terhüket letették a parancsnok és a bíró elé, majd félreálltak. Mikor a leghátul cipekedők a koporsóval odaértek a parancsnokhoz, az utasította őket, hogy tegyék a holttestet a másik mellé. Így is lett, a fedelét viszont rajta hagyták, majd ők is félreálltak a többiekhez.

A parancsnok ekkor odafordult a Szépia csapatának vezetőjéhez:

- Minden itt van? Teljes a létszám?
- Igen, uram!
- A sérült rendbe jön? – tekintett hátra a karon lőtt csapattagra, akinek már tették fel az új kötést.
- Igen, uram, a golyó simán áthatolt, csontot nem ért, nem súlyos a sebe.
- Rendben. A kuttyákkal átnézték a csomagokat?

- Igen, uram, és pozitív eredményt kaptunk, ahogy sejtettük.
- Rendben, akkor kérem, hogy hozzon ide egy-egy BL, BFF-55, GL-200, és egy GIO-gyorstesztet!
- Igen, uram! – mondta, majd az egyik kocsi csomagtartójához szaladt és elkezdett benne kotorászni.

A bíró kérdezett most:

- Minden itt van? Kezdehetjük?
- Igen, bíró úr!

A bíró ekkor megkérte a parancsnokot, hogy az embereit utasítsa, hogy alkossanak sorfalat a rabokkal szemben, a bíró, a parancsnok és a többiek mögött. Néhány parancsszót követően ez meg is történt. Ekkor a bíró beállt a kamera elé, majd intett kollégájának, hogy indítsa el a felvétel készítését, amit az írnok egy gombnyomással meg is kezdett. A filmfelvevő képén a tárgyalás összes résztvevőjét látni lehetett, az írnok kivételével. A bíró, amint meglátta a felvételt jelző LED villogását, belekezdett mondandójába. Először bement a felvétel készítésének pontos dátumát, idejét, helyét, még a GPS-koordinátákat is a nála lévő kis készülékről, majd folytatta:

- Ezennel megnyitom az Európai Föderáció Magyar Tartományi Büntetőbíróóságának helyszíni büntetőperét a Tartományi Büntető-Törvénykönyv 16. paragrafusának 3. pontja alapján. Nevezett jogszabály kimondja, hogy helyszíni büntetőper többek között abban az esetben indítható, ha a bűncselekmény súlyosan veszélyezteti vagy a fennálló demokratikus államalakulatot, vagy az államszövetséget, vagy terrorcselekménynek, illetve annak előkészítésének minősül, vagy előre megfontolt szándékkal elkövetett közveszély-okozásnak tekinthető, valamint több elkövető is részt vett a bűncselekmény végrehajtásában, továbbá az elkövetőket tetten érték a helyszínen és a helyszín alkalmas a tárgyalás lefolytatására. Mivel ezen feltételeknek megfelel a fennálló helyzet, így az idézett jogszabályra hivatkozva helyszíni büntetőperert fogok levezetni, mégpedig gyorsított eljárásban, melynek végeztével a meghozott ítéletektől és az említett jogszabályban részletesen taglalt egyéb feltételektől függően az ítéletek végrehajtása a helyszínen, közvetlenül az eljárás lefolytatása után fog megtörténni. Most pedig következzen az eljárásban részt vevők ismertetése.

A parancsnok külön örült annak, hogy a bíró szájából elhangzott a „gyorsított eljárás” szó páros, mivel így hamar letudhatta a dolgát, nem kellett későbbi tárgyalásokra járni és hasonlók. Az írnok levette a kamerát az állványról és odasétált vele a foglyokhoz. Ezzel egyidőben az a kommandós, aki nemrég leolvasta RFID-azonosítóikat, ismét mögéjük lépett és miközben a kamera filmezte az immár vádlottnak nevezett foglyokat, ismét leolvasta készülékével személyazonosságukat. A készülő felvételen először az éppen bemutatandó fogoly arca volt látható, mindegyiküknek a kamerába kellett nézniük, erre a parancsnok szólította fel őket. Miután a kamera néhány pillanatig arcukat szemből filmezte, a mögöttük álló őr jobbra, majd balra fordította fejüket és úgy is felvették őket. Ezután a beazonosítás következett, a kamera a leolvasó kijelzőjére fókuszált, amin jól láthatóan megjelentek a személyes adatok. Elsőként Barnabás következett, akihez a kamerával együtt odasétált az egész társaság. Még mindig eszméletlen volt, bár az orvos már legalább bekötözte a sebé. A bíró érdeklődött, hogy van-e olyan állapotban, hogy részt vehessen a tárgyaláson. Az orvos azt mondta, hogy súlyos az állapota, mivel rengeteg vért veszített, mihamarabb kórházi ellátásra szorul, így nem járul hozzá ahhoz, hogy most legyen a tárgyalása. A bíró nyugtázta ezt, hivatalos nyelvezettel elismételte a kamerába nézve, hogy a sérült állapotára való tekintettel nem vesz részt a büntetőperben, majd visszaindultak a többi vádlotthoz. Barnabás után Istvánnak és a fiúnak kellett volna következnie, utóbbi legalább is így gondolta, de előbb a nemrég főbe lőtt Ignác következett. Az ellenőrzést végző kommandós visszahajította a holttest fejéről a ráterített leplet, hajánál fogva felemelte fejét a földről, majd hasonlóan az élő rabokéhoz, az ő felvétele is megtörtént. Homloka közepe táján egy hatalmas lyuk tátongott, arcán lefolyt a vér, amittől szinte az egész vörösen csillogott, néhol pedig szürkés-barnás volt a ráragadt portól és földtől. A kommandós durva mozdulatokkal

letörölte arcáról a vért egy ronggyal, majd egy másik kommandós hozott egy műanyagpalackban vizet, amivel leöntötték az arcát, és lemosták, hogy minél rendesebben nézzen ki a felvételen. A kamera folyamatosan forgott, rabtársai sajnálkozással vegyes aggodalommal, a parancsnok érzelemmentes tekintettel nézte a groteszk és rendkívül megalázó jelenetet, a bíró pedig csak azért pillantott oda néha-néha, hogy tudja, odanézhete már.

Ignác lerendezése után visszatakarták őt, majd következett a fémkoporsó, amelyben „Taki” feküdt. A koporsót felnyitották, bár a bíró és Temesy, akik láthatták a holttestet, magukban azt kívánták, bár ne tették volna. Félre is néztek, nem voltak kíváncsiak egy újabb megalázó azonosításra. A bírót inkább a látvány, mintsem maga a procedura borzasztotta el. „Taki” a hátán feküdt, ruhája koszos volt, teste ép, viszont a feje, már ami maradt belőle, borzalmas látványt nyújtott. Jobb szeme alatt találta el a lövedék, bal halántékán jött ki, de közben mindkét szemét és orrát, valamint felső állkapcsát teljesen szétroncsolta, így a kommandósok nem is bajlódtak szépítgetésével, úgylis felismerhetetlen lett volna. Arca csak az RFID-leolvasó képernyőjén jelent meg. Egy vörösesbarna, nagyon rövid hajú, átlagos kinézetű fiatalember képe látszott, erős kontrasztként pedig ott szerepelt mellette a golyó által eltorzított, felismerhetetlen vér-, agyvelő- és csonttömeg. A fiú onnan, ahol volt, alig láthatott belőle valamit, bár ő sem nézte sokáig és nem is vágott rá. Közben eszébe jutott, hogy most ők következnek. Még ebben a felfokozott idegi állapotában is átérezte egy pillanatra, hogy mennyire ironikus, amikor egy halott előbb következik egy sorban, mint egy élő, csak azért, mert előbbiről bármikor megállapíthatják egy géppel, hogy kicsoda, utóbbiról pedig nem. Már az ember az RFID tartozéka és nem fordítva.

Amíg Taki testét visszarendezték a koporsóba és rátették a fedelet, a parancsnok úgy, hogy a felvételen is hallani lehessen, a bírónak megemlítette, hogy kettejüknek nem működik a jeladója, mert a saját bevallásuk szerint kisüttették, egyikük ráadásul szökött rab. A bíró meglepetten nézte a fiút, akinek arcára kiült az aggodalom. A kommandós valamit bepötyögött a karján lévő készülékbe, majd a kamera felé mutatta a Szentes Róbert nevű egyén adatlapját, mellette pedig ott volt a fiú arca teljes valójában is. A bíró közben megkérdezte a parancsnoktól, hogy benne van-e az azonosító, az igennel válaszolt, majd megemlítette, hogy „csak tönkretette”.

- Miért tette tönkre? – kérdezte a fiútól a bíró.

A fiú nem válaszolt. A csöndet a parancsnok szigorú utasítása szakította meg:

- Válaszoljon a kérdésre!

De a bíró intett neki, majd megjegyezte:

- Hagyja csak parancsnok úr, mindegy, az úgylis később jön!

Ezután végre az ő azonosításuk is lezajlott. Az azonosítást a bűnügyi előéletük felsorolása követte, mely István esetében percekig tartott. Csaknem az összes eddigi bűne élelmiszerbiztonsági szabályok megsértésével, ehhez kapcsolódó okirat hamisításokkal, néhány pedig illegális fegyverbirtoklással és egyebekkel volt kapcsolatos.

A bíró ezt követően folytatta a per levezetését.

- Kérem az állam által kirendelt védőügyvédek, hogy mutatkozzanak be!

A két ügyvéd a kamera felé nézve bemutatkozott, majd elmondták személyi-, és ügyvédi azonosítójukat is, az egész nem tartott tovább néhány másodpercnél. Ismét a bíró következett:

- Kérdezem Temesy István vádlottat, kívánja-e, hogy a tartomány által kirendelt ügyvéd lássa el az eljárás során az Ön védelmét?

- Nem. – szólt kurtán.

A bíró megkérdezte, hogy akkor a saját védelmét akarja-e ellátni, vagy van saját ügyvédje, aki legfőljebb egy órán belül ide tud érni. Az volt a válasz, hogy saját magát fogja védeni. A bíró jól hallhatóan megismételte a tényét a kamera felé. Most a fiú következett.

- Kérdezem Szentes Róbert vádlottat, kívánja-e, hogy a tartomány által kirendelt ügyvéd lássa el az eljárás során az Ön védelmét?

A fiú félt, nem tudta, mit válaszoljon, annyit tudott csak, hogy lényeges dologról kell most döntenie. Eszébe jutott, hogy az ügyvédek tisztában vannak a per során kínálkozó

lehetőségekkel, jobban meg tudják fogalmazni a jogi dolgokat, míg ő maga nem sokat értett az efféléhez. Vidéken élt, távol az ilyen ügyektől és inkább a tényleges, gyakorlati dolgával foglalkozott, legyen az törvényes, vagy törvénybe ütköző, de soha nem vonták még eljárás alá, így nem is tudta, mire számíthat. Ismét ezernyi gondolat futott át az agyán, majd feltett egy kissé ügyetlen kérdést:

- Bíró úr! Ha valamiben nem vagyok biztos a per során és nem veszem igénybe az ügyvédet, akkor is kérdezhetek?

Társa, István látta, hogy gondolkodik, mit tegyen, de azt nem tartotta jó lépésnek, hogy már az elején kiteríti minden kártyáját és elárulja, hogy az alapvető jogaival sincsen tisztában. Csak abban bízhatott, hogy jó döntést hoz.

- Természetesen kérdezhet az eljárás során annak menetéről, az Ön jogairól, kötelességeiről és általában a szabályokról. – nyugtatta meg a bíró.

A fiút ez – a bíró békés hangvétele ellenére – kicsit továbbblökte a nemleges válasz felé, de még mindig nem válaszolt.

- Kérem, válaszoljon, hogy igényli-e az ügyvédet, vagy sem! – siettetten az előbb még segítőkészebbnek tűnő bíró.

Végső döntését István erősítette meg benne:

- Ne kérd! Ezek szarnak az ügyedre, segíteni nem fognak, a pénzüket meg úgyis megkapják!

Az utolsó szavaiba már belevágott mind a bíró, mind a parancsnok, felszólították, hogy viselkedjen, meg hogy nem őt kérdezték. A két ügyvédnek láthatóan nem tetszett a róluk és munkájukról alkotott vélemény, de homlokuk ráncolásán kívül egyebet nem tettek. A fiú azért értette a lényegét. Felnézett a sértődött ügyvédek arcára, akiknek a tekintetéből már az elejétől fogva sütött az érdektelenség, majd határozottan válaszolt:

- Nem.

A bíró ismét rákérdezett:

- Biztos benne? Ha nincs tisztában az eljárás szabályaival és lehetőségeivel, az ügyvédek segí...
- Nem kérek ügyvédet, bíró úr, a védelmemet én magam látom el. – szakította félbe a fiú, ezúttal jóval határozottabban.

A bíró némi habozás után elismételte a döntést, majd bejelentette, hogy mivel a kirendelt ügyvédekre nem tartottak igényt a vádlottak, így ők a perben csak megfigyelőként vesznek részt. Az ügyvédek erre visszamentek a kocsihoz, mivel onnan is jól láttak, hallottak mindent. A bíró ekkor közölte, hogy a már idézett jogszabályok alapján a Magyar Tartományi Terrorelhárítási Hivatal részéről jelenlévő 6. számú bevetési alakulat parancsnokát, név szerint Kerepes Józsefet – tehát a kommandósok vezetőjét – jelöli ki az eljárás során az ügyész szerepére, tekintve, hogy aktívan részt vett a gyanúsítottak utáni nyomozásban és jól ismeri az ügyet. Mindenki csendben hallgatta a fiatal bíró beszédét, aki hamar átadta a szót az épp kinevezett ügyésznek, hogy mondja el, mi történt eddig, az ő érkezésük előtt.

- Kezdeném tehát a bíró úr érkezése előtt történtek ismertetésével. Néhány nappal ezelőtt informátoraink jelentették, hogy az innen néhány kilométerre található régi erdészházban a Temesy István vezette csempészbanda várhatóan nagyobb mennyiségű csempészarút, ismeretlen eredetű tiltott szert fog átvenni egy futártól. A területet néhány nappal ezelőtt felderítettük, felmértük, majd a mai napon bevetési osztagunkat több csapatra osztva készenlétbe helyeztük a területen. Az informátori jelentéseknek megfelelően egy fiatalemberre, az itt lévő Szentes Róbertre lettünk figyelmesek, amint a valójában használaton kívüli épületben találkozik a csempészbanda többi tagjával. Már az erdőben követtük őt, láttuk, hogy hátizsákja teli van, valószínűleg a tiltott szerrel. Miután az épületben zajló tárgyalásukat az előzőleg telepített felszereléssel lehallgattuk, és megbizonyosodtunk arról, hogy információink valóságosak, rajtaütöttünk a csempészekre és a futáron.

István és Róbert számára borzalmas volt szembesülni azzal a ténnyel, hogy találkozzuk már napok óta kudarcra volt ítélve és, hogy egy előre bepoloskázott épületben minden egyes szavukat rögzítették. Bár már elfogásuk pillanatában is tudták, hogy a kommandósokkal nem

véletlenül találkoztak össze, megrendítő volt hallaniuk, hogy elejétől kezdve gyakorlatilag esélyük sem volt. Miközben ezen járt az eszük, a parancsnok tovább beszélt.

- Az akció során a gyanúsítottak lőfegyverrel védekeztek, egyik emberem megsebesült a tűzharcban. Embereim egy bűnelkövetőt a háznál agyonlőttek, egyet megsebesítettek. A bűnelkövetők egy részben mesterséges alagúton keresztül elmenekültek, mely összeköttetésben áll a közeli barlangokkal. Sejtettük az alagút létezését, bár nem állt módunkban előre felderíteni, részben az idő hiánya miatt, részben pedig azért, hogy a csempészbanda tagjai ne hagyják gyanút fogjanak, ha esetleg észreveszik a felderítés nyomait. A tiltott anyagokat meneküléskor az épületben hagyták, ezeket a bizonyítékokat embereim azóta már idehozták.

Ekkor rámutatott a földön heverő ládára, amelynél az egyik kommandós már percek óta a parancsnok által nemrég kért gyorstesztekkel foglalatostkodott. Rá is kérdezett, hogy mi az eredmény. Embere mondta, hogy kell még néhány perc, mire a gyorsteszteken megjelenik az eredmény. A parancsnok folytatta:

- Néhány percen belül tehát kiderül, hogy pontosan milyen anyagról van szó. – erre a bíró bólintott egyet, majd a parancsnok folytatta – A gyanúsítottak a barlangból kiérve az ösvény közelében rejtőző csapatunk felé indultak el, majd néhány perc múlva egy rajtaütés során elfogtuk mind a négyüket. Ekkor ellenállást nem tanúsítottak, fegyvereiket felszólításra eldobták. Az embereim tüzetesen átvizsgálták, majd megbilincseltek őket. Ekkor az egyik fogoly dulakodni kezdett, embereim életére tört, melynek a többszöri szóbeli felszólítás után csak úgy tudtam véget vetni, hogy a fogolyra rálöttem, amibe az belehalt. A többi foglyot azonosítottuk, bár ketten saját bevallásuk szerint szándékosan tönkretették az azonosítójukat, így egyiküknek csak némi szóbeli ráhatás útján tudtuk kideríteni személyazonosságát.
- Hogy érti a szóbeli ráhatást? – szólt közbe a bíró kíváncsian.

A parancsnok a foglyokra nézett, akik ugyancsak nagyon kíváncsian várták meggyőző válaszát, majd egy pillanattal később válaszolt:

- Közöltem vele, hogy hosszabb büntetésre számíthat, ha nem azonosítja magát.

Temesy erre halkán elnevette magát, enyhén fejét rázta. Mind a bíró, mind a parancsnok felé fordították tekintetüket pár pillanat erejéig, de aztán a parancsnok folytatta mondanivalóját:

- A Temesy nevű szökött rab és gyanúsított bűnözői múltját és szélsőséges világnézetét figyelembe véve valószínűsítem, hogy a lefoglalt anyag olyan illegálisan előállított növényi származék, melynek termesztése élelmiszerbiztonsági korlátozás hatálya alá esik. Ha ez bebizonyosodik, akkor ismét elköveti többek között a bünszervezetben elkövetett illegális élelmiszeripari alapanyag terjesztése és az ebből eredő fokozott közegészségügyi veszélyeztetés büntetését. Kérem bíró urat, hogy tekintse meg a gyanúsított eddigi bűncselekményeit!

A parancsnok erre a csuklójára szerelt készüléken néhány gombnyomással előhozta a rendőrségi adatbázist, ahol a bírónak megmutatta Temesy előéletét. A bíró – immár másodszor – szépen, hangosan felolvasta, hogy a felvételen is hallani lehessen.

Ekkor megszólalt a katona, aki a gyorstesztekkel foglalkozott eddig, jelentette, hogy a vizsgálatok befejeződtek.

- Megvannak az eredmények, uram.
- Ismertesse, kérem! – intett neki felettese.

A katona belekezdett:

- Az akció során összesen 10 darab, egyenként 1 kilogrammos, ismeretlen anyagot tartalmazó csomagot foglaltunk le. A tasakok összesen 10 különböző összetételű anyagot tartalmaznak, fajtánként 1-1 csomag van. A helyszíni gyorstesztek alapján megállapítható, hogy mindegyik tasak lisztet tartalmaz, különféle minőségűeket, a teljes kiőrlésűtől egészen a fehér lisztig. A GIO-gyorsteszt negatív lett, tehát mindegyik csomag olyan illegális fajtájú búzából készült, melyet nem regisztráltak sem a Magyar Tartományi Mezőgazdasági Minisztérium, sem a Föderáció egyetlen más tagállamának mezőgazdasági adatbázisában.

A jelentést néhány néma pillanat követte.

- Ügyész úr, megkérem Önt, folytassa le a vádemelést! – szolt a kérés.
- Igen, bíró úr! A kollégám által az imént ismertetett és bemutatott bizonyítékokat, az elkövetők bűnözői előéletét és az elfogás körülményeit figyelembe véve a bünszervezet vezetője, Temesy István bünszervezetben elkövetett illegális élelmiszeripari alapanyag terjesztésével és fokozott közegészségügyi veszély okozásával gyanúsítható, valamint szökött rab. Ennek megfelelően rá halálbüntetés kiszabását kérem, az illegális anyagokat szállító futár, Szentés Róbert esetében pedig az eljárás elhalasztását és a vádlott további kihallgatását kérvényezem, ugyanis segítségünkre lehet a tiltott szert előállító, illetve terjesztő más bünszervezetek utáni nyomozásban.

Bár csak társára kért az ügyész halálbüntetést, a megbilincselte fiú is szinte halálfélelmet érzett a vádemelés hallatán, annyira mellbe ütötte, amit az imént hallott. Szívverése még jobban felgyorsult, mint eddig, nem akarta elhinni, hogy ez történik velük. Fogolytársára nézett, aki rezzenéstelen tekintettel bámult előre, nem látszott rajta, hogy megijedt volna, nem tiltakozott, higgadt volt. A fiú úgy érezte, hogy Temesy majdani esetleges kivégzése őt jobban felkavarta, mint magát az érintettet. Agyában a gondolatok ismét vadul cikáztak, míg végül egy önkéntelen felkiáltásban teljesedtek ki:

- A KURVA ANYÁTOKAT! MAGATOKNÁL VAGYTOK!? – szakadt ki belőle a „költői” kérdés.

Erre természetesen mindannyian egymás szavába vágva próbálták rendre bírni a fiút. A bíró a jogszabályok és a tárgyalás rendjének betartásával érvelt, az ügyésszé átvedlett kommandós durván csendre intette, míg Temesy halkán, egyszerűen annyit mondott:

- Hagyd! Mindegy.

Annak ellenére, hogy ő volt a leghalkabb, a fiú agyáig csak az ő két rövid szava jutott el. Felháborította őt az az igazságtalanság, amivel szembenéztek és nem értette, hogy István miért nem mond semmit. Ismét a bíróhoz és az ügyészhez fordult:

- Maguk ki akarnak végezni egy embert, mert liszt volt nála? – kérte őket számon, bár ezúttal jóval higgadtabb hangnemben. Szemei kissé könnyesek voltak.
- Mondom, hogy hagyd! – szolt neki újból István – Megkapják még ezek!

Erre mind a bíró, mind az ügyész felkapták fejüket. Utóbbi dühösen reagált az iménti megjegyzésre:

- Maga fenyegetőzik? – bár szerette volna, a bíró miatt nem akarta ismét felemelni a hangját.
- Nem. – válaszolt István halk, nyugodt stílusban, a földet bámulva – Nem áll módomban fenyegetőzni és nem is akarok. És nem is tőlem kell tartanak.
- Akkor kitől? – érdeklődött ismét az ügyész, majd intett embereinek, hogy álljanak készen, ugyanis a fogoly mondataiból ítélve attól tartott, hogy rajtaütésre kell számítaniuk. Főleg, miután az imént olvasta, hogy Révész bíró úrral mi történt, úgy volt vele, hogy jobb felkészülni, mint megijedni.

István sokáig nem válaszolt, majd csak ennyit mondott:

- Hiszek az igazság hatalmában. De hagyjuk! Nincs értelme ezzel vesződni.

A kis ideig ismét kommandósként gondolkodó ügyész utasította egyik emberét, hogy hőkamerával derítse fel a környéket. Miután a gyors hőkamerás vizsgálat meggyőzte őket arról, hogy senki nincs a környéken, nem fenyegeti őket semmiféle veszély, Kerepes nyugodtabb, magabiztos hangnemben szólalt meg:

- Ez egyszer igazat adok, folytassuk a tárgyalást, minél gyorsabb, annál jobb!

Ekkor a bíró szolt közbe:

- Egy kis türelmet kérek Önöktől, ugyanis a bíróság megkért, hogy ha alkalmam adódik rá, készítsek egy hosszabb felvételt egy ilyen helyszíni tárgyaláson a vádlottak védőbeszédeiről, szeretnék ugyanis bemutatni a jogi egyetemeken ideológiai oktatás céljából.

A felkérésnek megfelelően szeretett volna egy igazán érdekes, tartalmas és tanulságos, az oktatás során is jól használható videót készíteni. De persze nem ez volt az egyetlen dolog,

ami motiválta. Magában szépen eltervezte, hogy a szükséges bírósági eljárás lefolytatása mellett jól kibeszélik majd a témát a vádlottal, aki egy pitiáner bűnöző és akinek – vele ellentétben – nincsenek elvi motivációi, inkább csak anyagiak. Ami elvi mozgatórugók pedig mégis munkálkodnak benne, azok felszínes féligazságokból, tudatlanságból, félrevezetésből erednek, közelebről megvizsgálva összefüggéstelenek, zavarosak, ennek megfelelően a nagy vita saját győzelmével zárul majd, a vádlott pedig – miután teljes erkölcsi vereséget szenvedett – megkapja méltó büntetését, bármi legyen is az. Egy ilyen felvétel pedig nem csak a jövő bírói generációinak ideológiai képzése szempontjából lehet majd hasznos, hanem saját karrierjére nézve is.

- Bíró úr, feltétlenül most kell elkészítenie ezt a felvételt az első ilyen tárgyalásán? – szólt közbe az ügyész, akinek nagyon nem volt ínyére az ötlet.
- Igen, úgy érzem, Temesy úrnak bőven van mondanivalója a saját védelmében, ami akár ideológiai szempontból is érdekes lehet. Mennyit tudunk még felvenni? – fordult ekkor az írnokhoz, aki kissé távolabb állt a kameránál.

Az egy pillanatra a képernyőre nézett, majd megnyugtatta a bírót, hogy a memóriakártyán még 18 órányi felvételnek van helye. A kommandósok vezetője próbálta meggyőzni a bírót, hogy ne folyjanak bele nagyon a témába. Először is azért, mert a vádlottakat mihamarabb egy erősen túlszűfolt börtönben, vagy koporsóban, magát pedig otthon szerette volna tudni, másodsorban pedig azért, mert tudta, hogy így egy világnézeti vitában egy céltudatos, tapasztalt vádlottal fog szemben állni egy tapasztalatlan, frissen végzett bíró, aki mindennek tetejébe még idealistának is tűnt. Persze nem ezekkel az okokkal érvelt. Meglátta, hogy felhők közelednek feléjük, melyet szóvá is tett a bírónak, mondván, hogy elázhatnak, ha elhúzódik a tárgyalás, amit nem szeretne emiatt megszakítani. Jobb ürügy hirtelen nem jutott eszébe. A bíró röviden megnyugtatta, hogy nemrég nézte meg az időjárás-előrejelzést, és csak felhőkre kell számítani, esőre, szélre nem. Az ügyész látta, hogy nincs menekülés a talán hosszú órákig tartó, számára érdektelen vita elől, így kénytelen-kelletlen belenyugodott a helyzetbe. Most már csak abban reménykedett, hogy Temesy hamar feladja, nem tart hosszú védőbeszédet a bíró meggyőzésére és mihamarabb megkapja jól megérdemelt acélköpenyes koponyapiercingjét.

Ekkor egy igen kellemetlen kérdést intézett hozzá Temesy e témában:

- Mire ez a nagy sietség ügyész úr?

A megszólított nem akart válaszolni erre a nyilvánvalóan provokatív kérdésre, de szerencsétlenségére a bíró is feléje fordította kíváncsi tekintetét. Talán a bíró, ez a fiatal kis takony is megsejthette, hogy nem a felhők miatt aggódik annyira? Persze nem akarta megmondani a bírónak, hogy unja magát és őt magát is többé-kevésbé lenézi, így egy kis szünetet követően kitérő választ adott, pedig kedve lett volna a megbilincselte Temesyt jól móresre tanítani.

- Semmi, bíró úr, folytassuk, csak az időjárás miatt aggódtam.
- Rendben hát. – bólintott a bíró – Kezdeném Szentes Róbert vádlottal, akinek esetében az ügyész úr a tárgyalás elhalasztását kérte. A kérést ezennel helyben hagyom, legyenek szívesek a vádlottat elkísérni az autókhoz! Az ő tárgyalásának időpontját később fogjuk meghatározni.

A fiú tekintetét a felé közeledő két őrré emelte, akik lábra állították, majd közrefogták és odakísérték a rendőrségi járművekhez, ahogy a bíró kérte. Beültették az egyik kocsiba és rácsukták az ajtót. Egy rendőr mindvégig a kocsi mellett maradt és őrizte, így sem szökni, sem megszólalni nem tudott.

Ideges volt, csak az foglalkoztatta, hogy vajon mi lesz a tárgyalás végkimenetele. Vajon tényleg képesek ilyesmiért kivégezni egy embert? Tényleg nem lehet mit tenni és még az ellenállással sem tudnak semmit elérni? Nagyon felkavarta a tudat, hogy az elejétől fogva figyelték őket, bár ők mindent megtettek ez ellen. Ebben a felfokozott állapotban, amikor aggodalma teljes mértékben társára vetítődött ki, szinte meg sem fordult a fejében saját sorsa. Szerencséjére annak az ajtónak a szélvédője, amelyik mellett ült, nem volt teljesen feleresztve, így továbbra is hallhatta, hogy mi történik társa tárgyalása során. Most ismét a bíró szólt:

- Kérem az elsőrendű vádlottat, Temesy Istvánt, hogy reagáljon az ügyész és kollégája által az imént bemutatott bizonyítékokra! Elismeri az ügyész által felhozott vádakát, miszerint Ön elkövette a bünszervezetben elkövetett illegális élelmiszeripari alapanyag terjesztését és az ebből eredő fokozott közegészségügyi veszély okozásának bűncselekményét?

Rövid szünet következett. Temesy mélyen a bíró szemébe nézett, de egy ideig nem mondott semmit.

- Nem. Nem okoztam semmiféle veszélyt. Bűnt pedig nem követtem el. – válaszolta végre.
- És akkor mivel magyarázza a bemutatott bizonyítékokat? – jött az újabb kérdés.
- Alapvető emberi jog, hogy az emberek azt esznek, amit akarnak és amiben megbíznak.
- Ezt hogy érti? Persze, hogy alapvető emberi jog, amire hivatkozik és az állam felelősséget is vállal azért, hogy biztonságos élelmiszer kerüljön az asztalokra. Kérem, fejtse ki kicsit bővebben a véleményét!

Temesy válasza egy kis ideig ismét váratott magára:

- Bíró úr! Csak a maga kis videó-tananyaga kedvéért kérdezi ezt tőlem, vagy azért, mert érdeklí is a válaszom?

A bíró kissé meglepődött a váratlan kérdés hallatán, akárcsak az ügyész, aki pedig egyre jobban aggódott, hogy nem kívánt irányba terelődhet a kibontakozó beszélgetés. A bíró felvonta szemöldökét és csak egy kis habozás után válaszolt:

- Persze... Persze, hogy érdekel.
- Miért érdeklí? – jött az újabb keresztkérdés.

A bíró nem tudta, mit mondjon, zavarodottságában kicsit hátranézett a kamerára, majd tekintete ismét összetalálkozott Temesy kellemetlenül magabiztos szempárjával. Az ügyész érezte, hogy itt bajok lesznek, így ellentmondást nem tűrő, de mégsem túlságosan durva hangon rászólt a vádlottra:

- Temesy úr, nem maga kérdez, hanem a bíró úr, tartsa magát ehhez!

A megilletődött bíró örült, hogy egy kis külső segítséghez jutott, érezte, hogy most ismét felülkerekedhet kérdezőjén, így elővette magabiztosabb személyiségét, majd próbálta visszaterelni a tárgyalást a szokott mederbe:

- Szóval, tehát mivel magyarázza a bizonyítékokat?

A vádlott azonban nem adta fel egykönnyen:

- Bíró úr, említette, hogy ideológiai oktatás céljára kell ez a felvétel, igaz? Vagy kifejthetem az elméletemet erről az ügyről, vagy akár most azonnal lepuflanthat a maga szadista ügyésze!

A megszólított emelt hangon ismét rendre teremtette a vádlottat, de a bíró – mivel meggyőződése volt, hogy jó ötlet – taktikát változtatott. Az ügyészhez fordult:

- Kérem, ügyész úr, uraim, vegyünk vissza az indulatokból, rendben? – ekkor ismét Temesyhez szólt – Bár szeretném, ha kifejthetné a véleményét, nem állhatunk itt egész nap, így kérem, hogy próbálja meg rövidre fogni!
- Tehát mégsem érdeklí a mondandóm. – vont le Temesy a következtetést.
- De igen, érdekel, csak... szeretném, ha fennakadások nélkül és... reális időtartamban zajlana a tárgyalás. – mondta a bíró immár kissé türelmetlenebb hangnemben.
- Ígérem, hogy rövidre fogom, bíró úr. – jött az immár megnyugtatóbb válasz.
- Köszönöm.

A bíró azt hitte, hogy végre rátérhetnek a tárgyra, de Temesy ismét kérdezett:

- Tehát... miért érdeklí a véleményem, bíró úr?

A kérdezett ismét csak csönddel tudott válaszolni. Tudta, hogy ebből a helyzetből rövid úton csak a felvétel feláldozásával szabadulhat, így inkább úgy döntött, hogy belemegy a játékba. Úgy érezte, hogy nem csúszhat ki túlzottan az irányítás az ő kezéből, mert az abszolút igazság, a törvény szava az ő oldalán áll. Őszintén, de határozottan válaszolt:

- Tudja mit, Temesy úr, nem tudom. Csak érdekel és kész.
- Jobban örültem volna, ha azt mondja, hogy azért érdeklí a véleményem, mert szeretett volna végre valami mást is hallani, mint amit az ideológiai képzéseken az iskolapadban kellett tanulnia, kíváncsi a világnézetemre, hogy mi a mozgatórugója a hozzám hasonlóknak, vagy ilyesmi.

A válasz újból késett néhány pillanatot:

- Mondjuk... Igen, ezért érdekel.
- Köszönöm. – szólt a vádlott, majd folytatta – Mivel tetten értek, ezért nincs nagyon lehetőségem bármit is tagadni, így bár a rendőrségi rajtaütéssel kapcsolatban vannak komoly ellenvetéseim, elismerem, hogy a talált anyagok csempészetében részt vettem. Elismerem a bűncselekmény elkövetését, de bünt nem követtem el.

A bíró próbált ismét az ügy szempontjából lényegesebb irányba áttérni:

- Értem. A vádlott elismeri, hogy az itt jelenlévő többi vádlott társa is részt vett a bűncselekmény elkövetésében?
- Az ő nevükben nem nyilatkozom, az nem az én dolgom. Majd ők mondanak, amit jónak látnak.
- Tehát semmit nem hajlandó nyilatkozni a többi gyanúsítottal kapcsolatban? – próbálkozott még egy kicsit a bíró.
- Nem, bíró úr.
- Értem... Pedig ezzel enyhíthetne a saját büntetésén, főleg, ha segít a hatóságoknak kideríteni, hogy honnan szerezték be...
- Nem vagyok áruló, bíró úr. – szakította félbe Temesy.

A bíró zsákutcában érezte magát, így inkább irányt váltott:

- Értem. Maga tudja... Szóval, azt mondta, hogy elismeri a bűncselekmény elkövetését, igaz?
- Jogi értelemben igen. – jött a válasz.
- Jogi értelemben... És azt hogy értette, hogy ennek ellenére nem követett el bünt? Miért hiszik maguk azt, hogy ezzel a csempészetrel, meg illegális élelmiszer-termesztéssel jót tesznek? Azt mondta, hogy alapvető emberi jog, hogy az emberek azt esznek, amit akarnak. De hát most is csak be kell menniük a boltba és azt választanak, amit akarnak. És még csak meg sem kell sütniük, mert van kész kenyér! Meg vaj, meg szalámi, meg minden más. Nem újdonság, már néhány száz éve így megy ez. Milyen jogokért harcolnak maguk?
- Nem, nem azt választanak, amit akarnak. Csak abból választhatnak, amit a polcokon találnak. Amit eléjük tesznek.
- És ez miért probléma? Már régóta boltban vásárolják az emberek az élelmet, ráadásul hatalmas a választék. Azoknak az időknek már vége, amikor otthon sütötték a kenyeret. Ezek viszont hatóságilag ellenőrzött, biztonságos alapanyagok, élelmiszerek, ráadásul jó minőségben és nagy mennyiségben állnak rendelkezésre. Mi kell még?
- A szabadság tudata. – jött egy kis késéssel a válasz.
- Ez csak üres kifogás. – legyintett a bíró – A tanulmányaim során sokat hallottam és olvastam az Önhöz hasonló élelmiszer-csempészekről és az ideológiájukról, amivel elérik, hogy a befolyásolható emberek vagytonokat költsenek a lisztre, meg a megbízhatatlan forrásokból származó élelemre, mondván, hogy ezzel szabadabbnak érezhetik magukat. Maguk csalók... azokat használják ki, akik egy szabad világban még nagyobb szabadságra vágyanak, meg akik nem is igazán tudják, hogy mit akarnak.

Temesy csukott szemmel, mosolyogva rázta fejét, mint amikor az apa jó szándékkal meggyőzni készül gyereket arról, hogy nem úgy működnek a dolgok, ahogy naivan hiszi.

- Akkor miért ők keresnek meg minket és nem fordítva? – kérdezett vissza.
- Nyilván azért, mert maguk félnek a lebukástól és nem merik még félig nyíltan sem hirdetni magukat.

- Nem. Az emberek keresik felénk a kapcsolatot, hogy vehessenek a lisztből, mert ebben megbízhatnak. Soha nem próbáljuk meggyőzni őket semmiféle ideológia helyességéről. Azért jönnek hozzánk, mert úgy érzik, ez a helyes és bíznak bennünk.
- Igen, ez a marketing leghatásosabb formája, amikor szájról-szájra terjed a hír. – bólogatott a bíró - Maguk ezt használják ki. Nem is kell hirdetniük semmit, sem bármilyen elméletet a csempészárú mögé állítaniuk, mert az emberek, akik egymásnak hírül adják, hogy van ez a lehetőség, megteszik Önök helyett.
- Ez így van. – vallotta be röviden Temesy.

A bíró elégedetten, saját erkölcsi győzelmébe vetett szilárd hittel nézett rá.

Persze csak addig, amíg Temesy hozzá nem tette:

- De ami szájról szájra terjed, annak a jó szándék a motivációja, nem pedig az üzleti érdek.
- Vagy inkább a félretájékoztatás, tudatlanság, ami ezekkel az összeesküvés-elméletekkel terjed. – a bíró ismét nyeregben érezte magát.
- Mondja, maguk mindenkit hülyének néznek, aki más véleményen van, mint Önök?

A bíró megilletődött, de próbálta ezt leplezni. Nem csak magán a kérdésen lepődött meg, hanem azon is, hogy vitapartnere milyen szókimondó, bár úgy látta, hogy ő is halálbüntetésre számít, így talán már úgy érzi, nincs is vesztenivalója. Agya legmélyén egy pillanatra felöltött benne a kérdés, hogy ha egy valóban elvtelen csempésszel van dolga, akkor az miért nem tesz semmit saját élete védelmében? Jobbnak látta, ha elhessegeti a kósza gondolatot és inkább témát vált.

- Ha már itt tartunk, mondja, mégis mi bajuk van maguknak a legálisan termesztett élelmiszerekkel? – kérdezte.
- Már mondtam, bíró úr. A döntés szabadságának hiánya.
- Azzal tisztában vagyok, hogy Önök ellenzik a GIO-élelmiszereket. Tudom, hogy még tizenöt, húsz éve is nagy vitákat kavart a téma, mert sokan úgy gondolták, hogy nem bizonyított, hogy a genetikailag módosított élelmiszerek biztonságosak. Mára már viszont túljutottunk ezen a vitán, hiszen az összes vizsgálat megerősítette, hogy semmiféle káros következménnyel nem jár az ilyen élelmek fogyasztása. A technológia ellenzői sokszor azt hangoztatják, hogy nem végeztek hosszú távú vizsgálatokat. Mivel engem is foglalkoztatott a téma, utánanéztam ezeknek a teszteknek és láttam, hogy némelyik több tíz éves távlatban vizsgálta a hatásokat és következményeket. Én azt látom a probléma forrásának az Önök részéről, hogy folyamatosan gyártják a megalapozatlan összeesküvés-elméleteket és szinte csak a saját elvarátaik véleményét hajlandók elfogadni, ahelyett, hogy utánajárnának a részleteknek, ahogy én tettem. A tájékoztatlanságból ugyanis mindig tévhitek fejlődnek ki, amelyek egyre erősítik egymást. Nem szabadna, hogy csakis a saját véleményeiket, a saját elveiket vegyék figyelembe, hanem hallgassák meg mások érveit is és higgadtan, minden tényezőt figyelembe véve, európai emberhez méltóan alkossanak véleményt adott témákról.

A bíró itt befejezte gondolatmenetét és nem tett föl kérdést a vádlottnak ebben a témában.

Temesy így kicsit várt a válaszával:

- Most erre mit mondjak?
- Hogyhogy mit? – kérdezett vissza a bíró – Szeretném tudni, hogy mi kivetnivalójuk van a GIO-termékekkel kapcsolatban.
- Értem. – ekkor tartott egy kis szünetet – Megígértem Önnek, bíró úr, hogy nem fogom sokáig húzni az idejét, pedig ha tehetném, jó néhány órán át sorolhatnám az ellenvetéseinket. Nem megyek bele abba, hogy ez beleszólás a természet rendjébe és abba sem megyek bele, hogy ennek mennyire szerteágazó és legfőképp visszavonhatatlan következményei vannak mind a társadalmunkra és az egészségünkre, mind a természetre nézve. Azt sem részletezem, hogy bizonyos – főleg a rossz táplálkozásból eredő – súlyos betegségek egyre jobban terjednek, miközben a génmódosítással épp ezeket a betegségeket ígérték megszüntetni. Azt

viszont szeretném megkérdezni, hogy arról tud-e, hogy kik készítették ezeket a vizsgálatokat, amelyek alapján a hatóságok engedélyezték a GMO-termékeket?

- Az élelmiszerbiztonsági hivatalok... Mint ahogy a jogszabályok megkövetelik, ugyanis csak ezek alapján lehet engedélyezni az ilyen technológiákat és termékeket. Ahogy említettem, alaposan tanulmányoztam a témát, így tudom, hogy az engedélyek megadásakor kiadott élelmiszerbiztonsági határozatok pontosan mely jegyzőkönyvekre hivatkoznak.
- Na most én, aki ugye a magam kis zárt világában élek és senki más véleményét nem vagyok hajlandó meghallgatni, Önhöz hasonlóan utánajártam ezeknek a vizsgálatoknak és sikerült beszereznem csaknem az összes ilyen hivatkozott jegyzőkönyvet, jelentést és minden egyebet, ami a témában fontos lehet. Ön...

A bíró ezen nagyon meglepődött, hiszen tudta, hogy ezek a dokumentumok titkosítottak és még neki sem sikerült ezek többségéhez hozzáférnie. Ezt Temesy szavába vágva szóvá is tette:

- Honnan szerezte meg ezeket a bizalmas iratokat?
- Bevallom, hogy illegális úton jutottam hozzá ezekhez az iratokhoz, de ez most a tárgyalás és az ügy szempontjából lényegtelen. Az a tény viszont sokkal lényegesebb, hogy ezek az iratok titkosítottak. Vajon mi lehet ennek az oka? Nem gondolkozott még el ezen, bíró úr?

A megszólított gyorsan, szinte ösztönszerűen felelt:

- Azért titkosítottak, mert technológiai leírásokat is tartalmaznak, aminek a nyilvánosságra kerülése veszélyeztetné a technológia tulajdonosának az érdekeit.
- Ez jól hangzik. Csak éppen az a gond, hogy ezeket a jegyzőkönyveket többségében 70 és 90 év közötti időtartamra titkosították. Ilyen gyorsléptékű technológiai fejlődés mellett maga szerint melyik céget fogja érdekelni a titkosítás feloldásakor, hogy a versenytársa majd' 100 éve mit fejlesztett ki? Ez a technológiai ürügy nem indokol ilyen hosszú távú titkosítást. És csak hogy visszatérjek az előző témánkhoz, a vizsgálatokat NEM az engedélyező hatóságok készítették, hanem az engedélyeket igénylő cégek, a saját laboratóriumaikkal, a saját szakembereikkel, a jegyzőkönyvek szerint a hatóságok csak megfigyelőként vettek részt ezekben a tesztekben! Az engedélyek megadásánál egyszerűen ezekre a vizsgálati jelentésekre hivatkoztak, ott úgylát csak a jegyzőkönyvek számát kell feltüntetni. Azt már mondanom sem kell, hogy a titkosítások miatt nem sok embernek volt lehetősége utánanézni a dokumentumoknak, hogy felfedhessék ezeket a törvénytelenégeket, aki meg hozzáférhetett, az sem szaglászott, mert senki sem vágja szívesen maga alatt a fát.

A bírónak nagyon nem tetszett, amit hallott, úgy érezte, kezd ismét félresiklani a beszélgetés. Megpróbálta hát visszaterelni a diskurzust a neki tetsző mederbe, abba, amelyikről tudta – vagy inkább sejtette – hogy merre halad:

- Ezek komoly vádak, amelyeket itt nem áll módunkban tisztázni, amiket pedig állít, nem bizonyítanak semmit, Temesy úr! Próbáljunk meg visszatérni az Ön tárgyalására, ha kérhetem!

A vádlott nem érezte szükségét, hogy válaszoljon, így a bíró folytatta:

- Maga szerint az emberek, mármint az Önök... ügyfelei fejében miért alakul ki az a vágy, hogy illegális élelmiszert vegyenek és ezzel veszélybe sodorják magukat?

Temesy épp válaszolni készült, de a bíró, miután rájött, hogy ismét a választás szabadságát fogja válaszként kapni, gyorsan hozzátette:

- Igen, tudom, a döntés szabadságának igénye... De mégis, mi a bajuk a legálisan termesztett élelmiszerekkel? Nem biztonságosak?
- Meggyőződésem, hogy nem.
- És ezt mire alapozza?
- Emlékszik arra, hogy régen hogyan nevezték ezeket az élelmiszereket? Úgy, hogy GMO-élelmiszerek. Ez ugye a Genetically Modified Organism szóösszetételből eredt, ami Genetikailag Módosított Organizmust jelent. Aztán a média még az előtt, hogy a

törvények már csak ezeket a termékeket engedélyezték, egyik napról a másikra elkezdte GIO-élelmiszereknek nevezni őket. Genetically Improved Organism, azaz Genetikailag Feljavított Organizmus. Tudja, bíró úr, sok embernek nem tetszik, amikor azon felül, hogy a törvényeink egyszer csak kizárólagossá teszik ezeket a módosított élelmiszereket, amelyekkel szemben jogos aggodalmat érzett a társadalom többsége, még a szavak szintjén is manipulálni akarnak minket. Miért a törvény szava mondja meg, hogy miben kell hinnünk? Miért hiszi azt, hogy szabad világban élünk? Inkább én kérdezhetném, hogy maga mire alapozza azt, hogy ez egy demokratikus rendszer, ahol tényleg szabadok va...

- Ne beszéljen félre, válaszoljon a bíró úr kérdésére! – szólt közbe az eddig csendes ügyész, aki megelégtelt, hogy Temesy lyukat beszél a bíró hasába, akin látta, hogy tapasztalatlansága miatt segítségre szorul.
- Épp azt teszem. – válaszolta higgadtan Temesy.
- Ez nem válaszadás, hanem időhúzás, a bíróság félrevezetése, ráadásul kétségbe vonja a fennálló rendszer demokratikus mivoltát!
- Csak eleget teszek a bíró úr kérésének és elmondom a véleményemet a helyzetről a felvétel kedvéért. – mondta a vádlott tettetett naivsággal.

Az ügyész ekkor ismét felvillantotta valódi természetét:

- Ne adja nekem a hülyét, Temesy, nem a felvétel érdekli magát, csak a saját bőrét akarja menteni!
- Uraim, kérem, legyenek tekintettel a bírósági tárgyalás... - próbálkozott a bíró csillapítani a kedélyeket, de erőtlen szavai elvesztek a kibontakozó vita zajában és sem Temesy, sem az ügyész nem figyelt rá.

Az ügyvédek, az írnok, a kommandósok és a kocsiba zárt fiú is izgatottan hallgatták a nem mindennapi vitát, mely olyan kérdéseket vetett fel, melyekkel sokuk még soha nem találkozott, vagy épp nem is akart.

- Mindenki magából indul ki, ügyész úr. – vágott vissza Temesy – Nem magamat akarom menteni, hanem az ügyünket. Azt szeretném, hogy legalább néhány ember láthassa, hogy miért harcolunk és miért nem csak egyszerű bűnözők vagyunk.
- Hát ez szép! Még hősnek is tartja magát, miközben mérgező szemetet ad el szerencsétlen, megvezetett embereknek! – ellenkezett az ügyész.
- Nem, nem tartom magam hősnek! Viszont engem valóban érdekel az emberek sorsa, ezért nem drogokkal foglalkozom.
- Uraim, felszólítom Önöket, hogy fejezzék be a vitát és a személyeskedést, mert kénytelen leszek elhalasztani a tárgyalást egy későbbi időpontra! – szólt közbe a bíró, immár olyan hangerővel, hogy mindenki felfogta.

Néhány pillanatnyi feszült hangulatú csend következett, melyet a bíró tört meg:

- Temesy úr, bár én sem szeretném, hogy elterelődjön a figyelem az Ön ügyéről, de pusztán személyes érdeklődésből kérdezem, hogy van egyáltalán valami, amivel tudja bizonyítani a GIO-cégekkel kapcsolatos kijelentéseit?
- Igen, bíró úr. Itt van nálam a bizonyíték.
- Ezt hogy érti?
- Úgy, hogy itt van nálam minden anyag, amit eddig összegyűjtöttem ezekről az ügyekről egy memóriakártyán a zsebemben.

A bíró meglepődött ezen, kicsit habozott, és bár érdekelte a dolog, de ismét inkább a törvény hangján szólalt meg:

- Temesy úr, nem tudom, hogy miként szerezte be ezeket az állítólagos bizonyítékokat, de csakis illegálisan tehette. Az ilyen bizalmas iratokhoz való illetéktelen hozzáférés pedig komoly bűncselekmény, mely további kivizsgálást igényel. Ha pedig hamis iratokról van szó, akkor okirat hamisítás...
- Bíró úr, az isten szerelmére, éppen erről beszélek, hogy a törvényeknek nem a törvényeket kellene védenie, hanem az igazságot! Erre maga megint csak a büntetési

tételekre, meg mindenféle ostobaságra hivatkozik ahelyett, hogy megnézné a bizonyítékokat!

Az ügyész aggodalommal figyelte a vitát, főleg amióta Temesy felvillantotta az állítólagos bizonyítékait. Kerepes hirtelen nem tudta eldönteni, hogy vajon valósak-e a szóban forgó dokumentumok, vagy tényleg csak blöfföl és próbálja húzni az időt. Főleg az nyugtalanította, hogy eddig semmi jelét nem mutatta gyávaságnak, épp ellenkezőleg, nyugodt volt, látszólag beletörődött előreláthatóan borús sorsába, sőt, most is úgy beszélt a bíróval, mint a tanár, aki egy rossz tanulót feleltet. Nem tudta eldönteni, hogy mit lépjen, félt, hogy ha túl agresszívan próbálja védelmezni a rendszer érdekeit, akkor esetleg igazolhatja Temesy véleményét a bíró szemében, ha viszont nem tesz semmit, akkor meg hagyja, hogy Temesy a maga oldalára állítsa az akaratgyenge bírót. Ennek ellenére úgy döntött, hogy jobb, ha inkább kivár, így egyelőre nem szólt semmit.

Közben a bírónak eszébe jutott, hogy megint kezdenek nagyon messze kerülni a tárgyalás eredeti témájától. A legfontosabb most az volt, hogy lefolytassa a tárgyalást, aztán akármilyen ítélet is születik, úgymint megnézheti a memóriakártya tartalmát.

- Sajnálom Temesy úr, de ekkora kitérőre tényleg nincs időnk. – szólt a bíró érzelemmentes, komoly arccal – De ha már kérdezte, hogy miért hiszek én a rendszerben, melyért én is dolgozok, hát elmondom. Az Európai Föderáció az első olyan államszövetség ezen a kontinensen, amely nem harcok, háborúk során jött létre, hanem békében, egyetértésben, demokratikusan. A második világháború óta nem volt a Föderáció területén komolyabb háború néhány kisebb helyi konfliktust kivéve. Az EF nem hódított meg senkit, nem kényszerített senkit, hogy belépjen. Emellett az évtizedek során olyan törvényeket vezettek be, amelyek az emberek alapvető jogaira épülnek, azokat védik és a Föderáció minden állampolgára számára biztosítják az egyenlő jogokat és esélyeket. Ez a jogrendszer nem különböztet meg senkit sem a bőrszíne, a nemzetisége, a politikai hovatartozása szerint, és...

Ekkor megtorpant, mert látta, hogy Temesy mosolyog, miközben hallgatja őt. Épp készült emiatt kérdőre vonni őt, amikor a vádlott derűs hangnemben közbeszólt:

- Elnézését kérem, bíró úr, látom, hogy nagyon sokszor hallotta már ezt, meg jól bemagolta a tankönyveket és rendesen beleivódott a tudatába, hogy micsoda szép helyen élünk, de valaha is alátámasztották magának ezeket a dolgokat érvekkel? Vagy maga látta és meggyőződött arról, hogy ez így is van, ahogy elmondta?
- Igen. Természetesen. Hosszú évekig tanulmányoztam a Föderáció jogrendszerét, és ha nem találtam volna igazságosnak, akkor nem a bírói pályát választottam volna. És igen, érvekkel is alá tudjuk támasztani, hogy a törvényeink miért olyanok, amilyenek.
- Tudja, bíró úr, én értem Önt és tiszteletben tartom a véleményét, de kérem, engedje meg, hogy csak néhány ellenpéldát mondjak, ami mindig is zavart engem ebben az... „igazságos” jogrendszerben.
- Kérem, hogy... - szólt közbe a bíró, de Temesy tudta, mit szeretne, így maga mondta ki helyette:
- Nyugodjon meg, rövidre fogom. Amúgy miért kell annyira sietni?... Ellenem megvannak a bizonyítékok, nagyon valószínű, hogy hamarosan véget ér az életem, maguk pedig beírják a jegyzőkönyvekbe, hogy lement ez és ez a tárgyalás, egy rohadt csempésszel kevesebb, aztán hazamennek a családjukhoz, vacsoráznak és elmesélik a gyerekeknek, hogy ma megöltek egy embert, akinél liszt volt, hogy „jobb legyen a világ”. Na?... Nem? Bíró úr? – nézett Temesy a bíró megilletődött tekintetébe – Maga is ezt csinálja, nem?

De Temesy látta a bíró tekintetén, hogy nem érzi át a helyzetet. Vagy legalábbis nem úgy, ahogy ő remélte. Hamar rá is kérdezett:

- Jól gondolom, hogy nem családos ember, bíró úr?

A bírót most már zavarta a személyeskedés, de némi gondolkodás után mégis válaszolt:

- Ugyan nem tartozik az ügyszó, de elmondom Önnek, hogy nincs családom.
- De, bíró úr, nagyon is ide tartozik! Ha nincs családja, nincs gyereke, akkor nem értheti, hogy milyen felelősséggel tartozni olyanok iránt, akiknek leginkább Öntől függ

az élete! Én a mai napig szeretem a családom, a gyerekeimet, akiket a maguk igazságos rendszere üldözött el tőlem a megfélemlítéssel és a fenyegetésekkel. Azért kezdtem el ezt az egész dolgot, hogy a legjobbat nyújthassam nekik, azt, amiben bíztam és amiben a feleségem is bízott és amiben az ismerőseim, barátaim is bíztak. Csak tudja, az évek alatt többször is megfenyegettek minket, hogy elveszik tőlünk a gyerekeket, mert olyan dolgokban veszek részt, ami nem egyezik a Föderáció világnézeti elképzeléseivel. A feleségem évekig kitartott mellettem, de aztán a sok ügy idővel kikezdte a türelmét. Egyszer aztán rendesen összevitáztunk ezen, ő arra hivatkozott, hogy nem akarja elveszíteni a gyerekeket, így elköltöztek, velem pedig megszakította a kapcsolatot. Nagyon fáj, de így legalább az anyjukkal együtt maradhattak. Azóta sem láthattam a gyerekeimet.

Temesy most hazudott először. Felesége tényleg a gyerekeik biztonsága miatt költözött máshová, de ezt nem egy vita előzte meg, hanem egy tudatos, érzelmekkel teli, de békés beszélgetés. Mindketten jobbnak látták, ha a hatóságok szeme láttára látványosan különválnak útjaik, hiszen attól tartottak, hogy ha együtt maradnak, nem csak Temesy, hanem az egész család veszélybe kerülhet, a gyerekeiket beleértve. Titokban persze rendszeresen találkoztak, kivéve akkor, amikor Temesy börtönben ült a szökéséig. A gyerekek is jól megtanulták, hogy mit mondjanak, ha az apjuk hollétéről érdeklődik valaki, így legalább szeretett családjá kikerült a rendszer látómezejéből. A földön térdeplő apuka leginkább az ügyész jelenléte miatt nem akarta elmondani a teljes igazságot családjával kapcsolatban.

A bíró nem tudta, mit válaszolhatna erre. A kínos csöndet Temesy törte meg:

- Maga szerint ez igazságos?

A nagyon kényelmetlenné vált helyzet miatt válaszolni képtelen bíró helyett Kerepes szólalt meg, akinek már nagyon elege volt a jelenetből:

- Temesy úr, nincs joga kioktatni a bíró urat az igazságszolgáltatás helyességéről, főleg nem úgy, hogy épp rajtakaptuk több súlyos bűncselekmény elkövetésén!

Ekkor a bíróhoz fordult, majd immár a mesterkélt hivatalos hangvételt is elhagyva, sőt, már csaknem parancsolóan felszólította:

- Bíró úr, maga pedig kérem, hogy ne hagyja magát befolyásolni! Vegye észre, ez az egész arra megy ki, hogy az érzelmeire hatva megkegyelmezzon egy gyáva, közveszélyes bűnözőnek! Eleget hallottunk a vádlottól és én, mint ügyész, úgy látom, nem tudott és nem is akart semmi elfogadható magyarázatot adni, ami alapján felmenthetnénk a vádak alól, vagy akár csak enyhébb büntetésre számíthatna. Ő maga is megmondta, hogy rajtakaptuk, nem tud mit tagadni. Még vádalkut sem tudunk vele kötni, mivel nem hajlandó elárulni, hogy ki a termelő. A hatóságokkal nem működik együtt, próbálja a tárgyalás menetét elterelni, magát pedig befolyásolni akarja. A törvény a mi oldalunkon áll, ne húzzuk tovább az időt, mert csak a vádlott malmára hajtjuk a vi...
- Ügyész úr, köszönöm, értettem. – szakította félre meglepő magabiztossággal a fiatal bíró – Nem kell engem féltetni, tudom, hogy mit csinálok, de kíváncsi vagyok Temesy úr véleményére.

Az ügyész visszavonulót fűjt, jobbnak látta visszafogni magát. Abban reménykedett, hogy a bíró ezúttal tényleg megembereli magát és visszatereli a tárgyalást az eredeti mederbe, melynek végén ott a hön áhított cél, az ítélet végrehajtása.

A bíró folytatta:

- Temesy úr, sajnálom, hogy ilyen helyzetbe került a családjá, de mivel ez most nem ide tartozik, ismét felszólítom, hogy térjen vissza az eredeti témára és a feltett kérdésekre válaszoljon csak!

Kerepes örömmel nyugtázta a bíró határozott kiállását Temesyvel szemben, úgy látta, végre jó az irány.

A vádlott és a bíró érezték, hogy a másik kompromisszumra törekszik, miután szóba került Temesy családjának helyzete. Bár Temesy tudta, hogy úgysem tudna a bíró a vita ezen szálából sértetlenül kikászálódni, mégsem akarta, hogy vitapartnere a család felemlegetését

ütőkártyának tekintse és azt higgye, hogy az érzelmeire hatva tényleg csak a saját bőrét próbálja menteni. Egyszerűen azt akarta, hogy a bíró átérezze a rendszer igazságtalanságát, bár azt nem tudhatta, hogy a bíró egyáltalán képes, vagy inkább hajlandó-e erre. De mégis volt benne egy érzés, hogy talán igen. A bíró iménti kérésére így egyszerűen nem válaszolt, de tekintetéből a hamarosan felette ítélkező is érezhette, hogy jöhet a következő kérdés.

- Szóval mire alapozzák maguk azokat a feltevéseiket, hogy a GIO-élelmiszerek kevésbé biztonságosak, mint azok az ellenőrizetlen termékek, amiket maguk állítanak elő?
- Bíró úr, életem nagy részét vidéken éltem le. Gyerekkoromtól kezdve láttam, hogy hogyan, miként működik a természet és már az elejétől kezdve feltűnt nekem az állandó egyensúly. Akkoriban persze még nem értettem, hogy miért, de tudtam, hogy csak úgy, előjel, előzmény nélkül semmi nem történik és a másik oldalt is megtapasztaltam, hogy semmi nem marad következmény nélkül. Ez a természet törvénye. – ez utóbbi két szót Temesy jól kihangsúlyozta – A természet ilyen. Képzeld el, ha maguk most nem kapnak el engem, akkor tehettem volna tovább a dolgom anélkül, hogy bármilyen következménye lett volna. Az emberi törvények mesterségesek, az ok és az okozat között kell lennie egy közvetítőnek, hogy az egyik után jöjjön a másik. Ez a közvetítő egy hatóság, egy bíróság, egy rendőr, vagy akárki, de a lényeg, hogy egy ember. Az ember pedig hibázik. Vagy ha nem hibázik, akkor épp lehet, hogy csak nincsen ott. Így történhet meg az, hogy büntetlenül is lehet törvényeket szegni az ember világában. De a természet nem ilyen. Ha annak a törvényeit szegjük meg, akkor a törvényhozó, az áldozat, a bíróság és az ítélet végrehajtójának szerepét is a természet tölti be, aki mindig figyel és mindig ott van a büntett helyszínén. Maga szerint mennyire fogja egy ilyen helyzetben a saját érdekeit védelmezni a természet, amikor teljes hatalma van felettünk és pontosan tisztában van vele, hogy mit is követtünk el ellene?

A bíró tehetetlenül felvonta szemöldökét, mire Temesy folytatta eszme-futtatását. Mindketten tudták, hogy a bírónak most megint meg kellene kérnie őt, hogy fogja rövidre a dolgot, de már a bíró is beletörődött a ténybe, hogy ennek egyhamar nem érnek a végére.

- De nincs miért aggódni, a természet ugyanis még egy dologban különbözik az emberektől, mégpedig abban, hogy igazságos! Ha én letöröm egy fa ágát egy erdőben, attól még nem jön el a világvége, csak legföljebb megbetegszik a fa és elpusztul. Ha viszont kiirtok egy erdőt, akkor onnan eltűnnek az állatok, a víz elmossa a talajt, a fák nem adnak védelmet a naptól, szélről, tehát sokkal súlyosabbak a következmények. Kis bűn, kis büntetés, nagy bűn, nagy büntetés. Amit viszont ezekkel a génpiszkált növényekkel tesz az emberiség, vagy legalább is próbálkozik vele, az egy nagyon súlyos beleszólás a természet törvényeibe! Egyedül az emberiségnek van elég esze akkora ostobaságot hinni, hogy átírhat valamit a természet törvénykönyvében. Mi akarjuk írni a természet törvényeit, holott már ezer és ezer alkalommal megtapasztalhattuk, hogy ennek mindig a halál a végeredménye. A génmódosítás mellett felszólalók idővel elkezdtek környezetvédelmi szempontokra hivatkozni. Azt mondták, hogy a nem GMO növények védelme rengeteg vegyszer igényel, amelyek csak kis mértékben hasznosulnak, hiszen elszivárognak a földbe, elmossa őket a csapadék, más növényekre használnak el, elbomlanak és még ezer más dolog történhet velük. Ez persze igaz is. Azt is mondták, hogy ezek a vegyszerek sok kárt okoznak, ha így juttatjuk ki őket a természetbe, tehát sokkal jobb, ha a növények maguk termelik ezeket a szereket és akkor ott hasznosulnak, ahol szükség van rájuk. Ez eddig szép és jó, de ezek a szerek attól még ugyanúgy mérgezőek, olyannyira, hogy a manapság ipari méretekben termelt növények nagyját a betakarításuk után napokig, sokszor hetekig kell „pihentetni”, hogy az általuk termelt növényvédő szerek maradványai lebomoljanak bennük. Mi pedig ezt esszük! És a törvények nem követelik meg, hogy az összes vegyszermaradvány eltűnjön ezekből az ételekből, hanem csak egy törvényileg meghatározott határérték alá kell csökkenniük. Persze mondanom sem kell, hogy a GMO cégek folyamatosan

lobbiznak az egészségügyi határértékek emeléséért, hogy még hamarabb el tudják adni a termékeiket. Azzal is érveltek, hogy a génmódosítással akkora előnybe kerülünk majd a kártevőkkel szemben, amit sosem lesznek képesek utolérni. Ezzel szemben a legújabb GMO növények kártevői is már néhány év alatt elkezdnek ellenállókká válni a növények által termelt mérgekkel szemben, így egyre újabb, egyre agresszívebb, egyre mérgezőbb növényekkel próbálkoznak a génpiszkálók, ami miatt mi egyre veszélyesebb vegyszermaradványokat kapunk az ételünkbe. Viszont a rezisztens élősködők kialakulására hivatkozva a GMO-cégek munkája biztosított, így gyakorlatilag a végtelenségig növekedhetnek. Addig mi pedig esszük a mérgeket.

Egy kis szünetet tartott beszédében, mire a bíró kapva kapott az alkalmon és visszakérdezett:

- Rendben, értem, félnek a vegyszerektől. Ha most félretesszük azt a szempontot, hogy a szereket gyárakban, vagy magukban a növényekben termelik meg, maga is tudja, hogy évtizedek, sőt, már bő száz éve rengeteg vegyszert használ a mezőgazdaság, mivel csakis így vagyunk képesek elegendő élelmet termelni az emberiség számára. Több generáció nőtt fel úgy, hogy ezeket a „vegyszerezett” növényeket ette és mégsem haltak meg tőle. Ha nem használnánk vegyszereket, akkor mégis hogyan látnánk el az emberiséget?
- Biogazdálkodással. – jött a kurta válasz.
- Biogazdálkodással nem lehet annyit termelni, mint a modern mezőgazdasággal. Ez köztudott tény.
- Mitől köztudott? Ki állítja ezt? – tette fel Temesy a keresztkérdést.
- Az elmúlt évtizedekben rengeteg szakmai vita folyt erről a témáról, de az adatok, a mezőgazdasági tapasztalatok ezt a véleményt igazolták.
- Értem. Hadd vessek fel egy érdekes gondolatot. Tegyük fel, hogy van két ellentétes vélemény. Az egyik szerint az emberiség decentralizált módszerekkel, a természeti törvényeket tiszteletben tartva, kis, önellátó mezőgazdaságokon keresztül, vegyszermentesen, vagy kevés vegszerrel képes olcsón megtermelni a számára szükséges élelmet, amit csak akar. Nem kellene növényvédő szerek, nem kell annyi műtrágya, nem kellene génpiszkált növények. Az előnyökből mindenki részesül, de senki sem gazdagszik meg tőle. A másik oldal szerint csak „A GMO a jó!”, ahogy évekkkel ezelőtt szólt a béna kampánymondatuk, a természet megkerülésével, rengeteg vegyszerrel, központosítva, hatalmas bürokráciával, mások kiszorításával, eltírásával lehet elegendő élelmet termelni. A két vélemény között sajnos nem a hasznosságuk, ésszerűségük alapján fognak dönteni, hanem az alapján, hogy előbbi módszer nem hoz annyi pénzt a konyhára az élelmiszeripari monopóliumoknak, mint a másik. A GMO csak nekik jó! Megint oda lyukadunk ki, hogy a kisméretű, decentralizált biogazdálkodás tönkretételével az emberiség elesett egy fontos szabadságjogától, míg pár multi-milliárdos szarházi még jobban meggazdagodott és még nagyobb hatalomra tett szert. Erről van szó, amikor szabadságról beszélünk.
- Egész Európának ez a decentralizáltság volt a legfőbb baja évszázadokon át, amíg rá nem jöttünk, hogy összefogva, egységes politikai fellépéssel tudunk csak megmaradni. Amíg minden kis ország a maga feje után ment, addig folyamatosan háborúk dúltak kontinens szerte, az Unió, aztán a Föderáció létrejöttével ezek a problémák mind megszűntek. Egységesen állunk ki Európa jogaiért a világ politikai porondján, így lehet csak képviselni az érdekeinket.
- Bíró úr, értem én, hogy védi azt, amiben hisz, meg amire felesküdt, de sajnos az a helyzet, hogy „Európa érdekei” nem az európai népek közös érdekét jelentik. Ez nem arról szól, hogy megbeszéli minden ország, hogy mit szeretne és Európa a teljes hatalmát latba vetve fellép az egyes nemzetek érdekeiért a nemzetközi fórumokon. Itt sajnos van egy igen szűk politikai ösvény, amin a kontinens kötelező módon halad és a Föderáció valódi célja mindössze az, hogy az egyes tagállamokat ezen az ösvényen tartsa. Szó sincs itt érdekképviseltről. Egy rakás nemzetközi egyezmény

akadályozza meg az európai népek érdekeinek előmozdítását és visszatérve az eredeti témánkhoz, épp ez történt a biotermesztéssel is. A szabadkereskedelmi egyezmények elfogadása után szabad volt az út a GMO-monopóliumok előtt. Hamar elérték, hogy visszavonja az összes EU-tagállam a GMO-mentességre vonatkozó törvényeket, egyre nagyobb befolyásra tettek szert, rengeteg lobbistájuk ült a parlamentekben, szóval nem volt meglepő, hogy idővel rátámadtak a számukra konkurenciát jelentő biogazdálkodásra is. A huszadik és huszonegyedik század fordulóján az emberiségnek elege lett a sok mesterséges élelemből, a sok méregből, amivel etettek minket és elkezdtünk újból rájönni, hogy a természet törvényei szerint élve is képesek vagyunk ellátni magunkat, ráadásul bőségben és jó minőségben, mindehhez csak annyi kell, hogy elolvassuk végre azt a törvénykönyvet és betartsuk, ami abban van. A biogazdálkodás egyre nagyobb teret nyert, egyre több ember kóstolt bele, szó szerint is, és ez az, ami szemet szűrt azoknak, akik számára fontosabb egy nemzetközi szabadkereskedelmi egyezmény, mint a természet törvénye. Maga is biztosan emlékszik, hogy micsoda tömegtüntetések voltak Európa szerte, amikor felmerült, hogy kizárólagossá válhatnak a génpiszkált élelmiszerek. Több száz embert öltek meg a különböző országok rohamrendőrségei ezeken a megmozdulásokon, mert ők sem a rendet védték, hanem a GMO-ágazat érdekeit. Aki felszólt akkoriban a GMO ellen, akik próbáltak valóban független vizsgálatokat folytatni a GMO biztonságosságáról azokban az időkben, vagy próbálták felhívni az emberek figyelmét ezeknek a termékeknek a veszélyeire, melyre egyre több példa mutatkozott, azokat tönkretették, ingüket-gatyájukat leperelték róluk, megfélemlítették őket, családokat tettek tönkre, mostanára meg már odáig jutottunk, hogy néhány zacskó lisztért agyon akarnak löni minket. Talán nem lepődik meg, ha azt mondom, hogy én már kurvára nem hiszek az egészben.

A bíró hirtelen meg sem tudott szólalni, annyi gondolat volt a fejében, hogy azt hitte, szétrobban tőle. Saját tanulmányai során is számtalan bírósági ügybe, valódi perbe láthatott bele, de eddig mindig csak pusztán szakmai szemmel nézte ezeket az ügyeket. Ráadásul arra sem emlékezett, hogy azokban az esetekben ilyen részletesen beszélhettek volna motivációjukról a vádlottak. Életében most először merült fel benne az a gondolat, hogy azokban az ügyekben is emberek ültek a vádlottak padján, és bár tudta, hiszen látta, tapasztalta, érezte, hogy sok csempész van, akiknek az egyetlen motivációja valóban csak a pénz volt, kezdte úgy érezni, hogy talán nem mindegyik élelmiszercsempész ugyanolyan. De ami a legjobban meglepte Temesy részéről és amire nem talált magyarázatot, az az a tény volt, hogy Temesy megosztotta vele ezeket a gondolatokat. Hiszen ha ennyire kiáll az elveiért, és ennyire nem bízik benne, mert a hatalom kezének tekinti őt, akkor akár teljesen néma is maradhatott volna, de akkor mégis mi lehet az oka ennek a nyíltságnak?

Kerepes már alig tudta visszatartani magát, annyira nyugtalanította a bíró egyre fokozódó és immár a külső szemlélő számára is jól látható belső vívódása, így végre elszánta magát arra, hogy közbelép:

- Bíró úr, vegye már végre észre, hogy ez a gazember csak a saját bőrét akarja menteni! Teljesen mindegy, hogy mit hord itt össze igazságról, meg a beteges elveiről, a lényeg, hogy szökött rab, most ismét törvényt szegett, be is vallotta, egy ládányi bizonyítékunk van ellene, ráadásul még azt is megtudtuk, hogy valaki megszerezte nekik ezeket a titkosított dokumentumokat. Ez további vizsgálatot igényel, meg kell tudnunk, hogy miként jutottak ezeknek az iratoknak a birtokába. A csempészek anyagilag is támogatják ezt a hatalmas bűnözői hálózatot, a terrorizmust, ezek embereket ölnek meg, a törvény embereit! Évek óta nyomozok utána és már túl sokszor csúszott ki a kezemből ez a közveszélyes bűnöző, hogy ismét szaladni hagyjuk! Fogja már fel végre, hogy csak el akarja magát bizonytalanítani, és ha sikerült is neki, jusson eszébe, hogy a törvény, az igazság a mi oldalunkon áll! Az ilyen emberek veszélyesek, ezeket le kell löni, nem pedig elengedni, vagy hagyni, hogy megint megszökjenek!

Kerepes nem akarta tovább feszíteni a bíró idegeit, várta a reakcióját. A bíró leginkább arra figyelt fel, hogy Kerepes ismét saját érdekeire hivatkozott érvelésében. Temesy ezt kihasználta:

- Ha már ismét szóba került a le...
- MAGA PEDIG KUSSOLJON, TEMESY, ELEGEM VAN A SZÓFO... - szakította félbe üvöltve az ügyész.

A bíró viszont Kerepest szakította félbe, mégpedig teli torokból üvöltve:

- HAGYJA ELMONDANI, AMIT AKAR, EZ EGY BÍRÓSÁGI TÁRGYALÁS, ADDIG MARADJON CSÖNDBEN! ITT ÉN VAGYOK A BÍRÓ ÉS ÉN MONDOM MEG, HOGY KI MIKOR SZÓLALHAT MEG!

Feszült csend következett hármójuk között. A jelenlévők mind érezték, hogy ez már rég nem bírósági tárgyalás, hanem egy világnézeti vita, két ősellenség küzdelme, akik csatájukat a bíró lelkében vívják meg. A még mindig a kocsiba zárt fiú tágra nyílt szemekkel figyelte az eseményeket, a mindvégig csendben álló kommandósok meg sem moccantak, inkább csak éberén figyelték, hogy mi lesz a küzdelem végkimenetele, szükség lesz-e cselekvésre, vagy sem. A kutyák is megéreztek, hogy valami történik a kétlábúak között, egyikük ezt két rövidke vakkantással jelezte is, amíg gazdája meg nem rántotta pórázát. Temesy újrakezdte, amit előzőleg mondani szeretett volna.

- Szóval, ha már szóba került a lelövés... bíró úr, minek magának egy PA63-as az oldalára? Önvédelem, ugye?
- Igen. – felelte kurtán a bíró.
- Látja, bíró úr, idáig jutott a világ. Ennyire jól működik a maguk rendszere. Akkor az ellenszenv a társadalom részéről az állami szervek, az úgynevezett „igazságszolgáltatás” iránt, hogy néhányan már nem látnak más utat a társadalmi és természeti egyensúly visszaállítására, csak az erőszakot. A rendszer annyira túlzásba vitte a tömegek elnyomását, hogy már a bíróknak is pisztolyt kell hordaniuk, nehogy az emberiség igazságérzetének áldozatául essenek. Jól van ez így?
- Nem. – jött a bíró halk, megkésett válasza. Nem nézett már Temesy szemébe, a földet bámulta.
- Tudja, miért magát küldték erre a tárgyalásra? – érkezett az újabb kérdés.
- Igen. Eredetileg Révész Dávid bíró urat küldték volna, de őt terrortámadás érte nemrég.
- Na, látja, már az is a mi ügyünket igazolja, hogy Ön most itt a bíró és nem az a tömeggyilkos Révész.

A bíró teljesen megsemmisülve érezte magát. Kifogyott az érvekből és bár tudta, hogy ha a törvény betűjére hivatkozik, akkor nem is szükséges egyéb érveket felvonultatnia, mégsem érezte helyesnek, hogy ezt tegye. Üresnek tűnt az egész. Ha ezt tenné, az olyan lenne, mintha csak annyit mondott volna; „Azért, mert csak!” Egyre jobban kezdte megérteni, hogy mindenki rossz helyen áll, rossz oldalon. Megértette, hogy Temesy nem csak egy pitiáner csempész, Kerepes nem az igazság védelmezője, ő maga pedig...

Nem tudta a választ. És mivel nem tudta, hát kérdezett:

- Miért mondta el nekem mindezt? – közben végig mélyen Temesy szemébe nézett.
- Mert maga még fiatal és látom, hogy képes meghallgatni a másik felet, képes mérlegelni. Ritka dolog ez manapság. Maga nem egy rossz ember. Ha Révész jött volna, egy szót sem szólok és már biztosan halott lennék. Örültem ennek a felvételnek, amit készíteni akart, de most már látom, hogy nem csak ezért hallgatott meg, hanem mert maga tényleg az igazságot keresi és remé...

Hatalmas dörrenés rázta meg a környéket, mindannyian összerezzenek, a fákról madarak röppentek fel ijedtükben. A hang forrása felé nézve látták az ügyész kezében még füstölgő pisztolyt, a másik irányba nézve pedig a tárgyalást rögzítő kamera darabjait a földön.

- ELEGEM VAN EBBŐL A BAROMSÁGBÓL! – üvöltötte Kerepes.

Emberei feszülten figyelték az eseményeket, de nem léptek közbe. Parancsnokuk sietősen odalépett Temesy mellé és alkarjával teljes erőből arcon vágta a földön térdelő vádlottat,

aki ettől hátradőlt, majd röviden felüvöltött fájdalomában. Kerepes lehajolt hozzá, és elkezdett zsebeiben kutakodni.

- HOL VAN A KÁRTYA? – üvöltötte a parancsnok.

Temesy törött orrából ömlött a vér, még ha akart volna, sem tudott volna válaszolni a fájdalomtól. De már nem is kellett.

Kerepes egy kis memóriakártyát húzott elő a nadrágzsebéből. Kezében körbeforgatta, olyan tekintettel, mint aki kincset talált, majd saját zsebébe csúsztatta.

- Tisztelt bíró úr! – szólt emelt hangon a döbbenetével küszködő fiatalemberhez, miközben imént használt pisztolyát a bíróra szegezte – Megmutatom én, hol az igazság, ha már hagyja magát így eltéríteni. Kérem, hogy a felvonultatott bizonyítékok és a vádlott vallomása alapján hozza meg a halálos ítéletet Temesy István ügyében a TÖRVÉNY BETŰJE SZERINT!

Az utolsó szavakat már szinte kiabálva mondta.

Kerepes ellenkezést nem tűrő tekintete ekkor találkozott a bíró ijedt, döbbszent tekintetével. Utóbbi fejében újból összeomlott egész addigi élete során felépített világnézete, melyet most éppen ennek a világnézetnek a szolgálója rombolt tovább.

Ekkor a kocsiban ülő fiú saját elképedéséből felocsúdva torkaszakadtából üvöltöteni kezdett, mint már korábban is, most is szinte tudattalanul. Senki nem értette artikulálatlan ordítozását, bár senkit nem is érdekelt. Csak annyi jutott el tudatukig, hogy „hagyja békén”, „ezt nem tehetik” és hasonlók. Pedig ő is tudta, hogy megtehetik. A kocsi mellett álló rendőr, aki őt őrizte, saját meglepettségéből feleszmélve öklével egy nagyot ütött az autó ablakára, ami mögött a fiú kiabált. Még párszor próbálkozott, rá is szólt, hogy maradjon csöndben, kevés sikerrel. Már épp ki akarta nyitni az ajtót, hogy gumibotjával nyomatékot adjon iménti parancsának, de figyelmét ismét elterelték az események.

Kerepes ismét a bíróra üvöltött, pisztolyát mindvégig rászegezve:

- HOZZA MEG AZ ÍTÉLETET!

A bíró arcán ekkor egyre jobban kiütköztek változóban lévő világnézetének nyomai. Az ijedtséget és döbbszentet határozottság és magabiztosság váltotta fel. Ő nem üvöltözött, mint az ügyész, de emelt hangon kérdezett vissza:

- Maga mégis mit művel? Mit akar most tenni?
- Hozza meg az ítéletet! – utasította ismét, ezúttal lassan, de halálosan komoly szigorral.

Szabó ismét nagy döntés előtt állt. Élete első bírósági tárgyalásán, melyen egy másik ember életéről kellett volna döntenie, hirtelen saját élete forgott kockán. Mit tegyen? Egy pillanat erejéig az is felmerült benne, hogy előrántja saját pisztolyát és lelövi az örült módjára viselkedő Kerepest. Persze azonnal el is vetette a gondolatot, hiszen ellenfele tapasztalt fegyverforgató volt, ő maga viszont csak a kötelező lövészeti tanfolyamot végezte el, a vizsgán pedig épp csak átmert. A másik, ami elrémisztette ötletétől, az a körülöttük álló kommandósok tétlensége volt. Egész egyszerűen semmit nem tettek. Ebből megértette, hogy ha bármivel is próbálkozik, a kommandósok vakon követni fogják vezetőjük parancsait, hiszen ha Kerepes tettére nem reagáltak semmit, akkor csakis az ő oldalán állhatnak. Ugyanez volt a helyzet mindenki mással, talán az írnokot leszámítva, aki a félelemtől bénultan állt a helyén.

A fiú még mindig üvöltözött a kocsiban, amikor Kerepes az egyik emberét arra utasította, hogy hozza oda neki a fiút. Az kiállt a sorból, odasietett a kocsihoz, kinyitotta az ajtót, majd fegyverével addig ütötte a kocsiban megbilincselve ülő fiút, amíg az el nem hallgatott. Kirángatta onnan, majd a ruhájánál fogva a földön odahúzta parancsnokához és úgy dobta le a lábai elé, mint egy zsák krumplit, aztán visszaállt helyére. Az ügyész egyik lábával a halkan nyöszörgő fiú hátára állva a földre szorította őt.

- Ha egy percen belül nem hallom a halálos ítéletet, akkor ezt is megölöm, de magát is! Temesy és a bíró egymásra néztek. Mindketten tudták, mi a megoldás, megértették, hogy nincs más lehetőségük, csak éppen a bíró félt ezt belátni és kimondani. Temesytől kapott segítséget:

- Nekem már mindegy... Mentse, ami menthető.

- Sajnálom. – nyögte ki végre a bíró, de Kerepes ismét kiabálni kezdett.
- ÉRTSE MÁR MEG, MAGA BAROM, HOGY MAGÁNAK NEM AZ A DOLGA, HOGY VILÁGNÉZETI TÉMÁBAN HOZZON DÖNTÉST, HANEM AZ, HOGY A TÖRVÉNYT VÉDJE! A TÖRVÉNY PEDIG A MI OLDALUNKON ÁLL!
- Igaza van. – szólt végre a bíró némi habozás után, üres, üveges tekintettel, a semmibe beszélve – A törvény a mi oldalunkon áll.

Mikor ezt kimondta, gondolatban még azt is hozzátette, hogy „De az igazság nem.” Nem mondta ki hangosan, mert félt, hogy Kerepes mindegyikőjüket megöli. Aztán gépies hangon, gyakran megtorpanva belekezdett:

- Az Európai Föderáció Magyar Tartományi Büntetőbíróságának nevében... ezennel meghozom az ítéletet Temesy István ügyében... A tanúvallomások, valamint az... összegyűjtött... bizonyítékok alapján, tekintettel eddigi bűnözői előéletére, valamint arra, hogy jelenleg is szökésben van az... igazságszolgáltatás elől... - ekkor nyelt egyet, majd folytatta – helyben hagyom a Kerepes József ügyész úr által javasolt ítéletet. Temesy Józsefet ennek megfelelően a... fennálló demokratikus államalakulat veszélyeztetése, hatósági személyek elleni erőszak, előre megfontolt szándékkal elkövetett közveszély-okozás bűncselekménye miatt... ... golyó általi halálra ítélem, mely ítéletnek a végrehajtására most kerül sor... Kérem Kerepes Józsefet az ítélet azonnali végrehajtására.
- Igen, bíró úr. – szólt az ügyész nyugodt, szinte udvarias hangvétellel, mintha mi sem történt volna az elmúlt percekben.

Lábát levette a földön fekvő fiúról, majd utasította a kommandóst, aki odahozta neki, hogy vigye vissza a kocsiba. Így történt.

Kerepes odasétált Temesyhez, ruhájánál fogva felállította a földről, majd egy kicsit távolabb kísérté és térdre lökte. A halálra ítélt semmit nem szólt. Kerepes a háta mögé állt, pisztolyát a tarkójához emelte. Temesy ekkor megszólalt:

- Mi lesz az utolsó kívánsággal?

Az ügyész nem akart tovább várni, de amíg habozott, a távolabb álló bíró megszólalt:

- Legalább ennyit hagyjon meg neki! – hangjából a Kerepes iránti megvetés, undor és felháborodottság hallatszott ki.

Kerepes nem szólt semmit, de fegyverét leengedte és egyet hátralépett. Temesy innen tudta, hogy beszélhet.

- Két kívánságom van... Mondják meg a családomnak, hogy szeretem őket... A másik kívánságom pedig az,... – ekkor térdein megfordulva az ügyésszel szembe helyezkedett – hogy ne hátulról lőjön le ez a gyáva féreg, hanem szemből, ahogy a férfiak szokták.

Kerepes arca ekkor eltorzult a gyűlölettől, a fegyvert Temesy homlokára irányította és abban a pillanatban meg is húzta a ravaszt. A pisztoly viszont nem sült el, csak egy jelentéktelen kattánás hallatszott. Kerepes nem látott dühétől, párszor még meghúzta az elsütő billentyűt, de nem járt sikerrel. Dühében morogni kezdett, egyszer hangosabban felüvöltött, majd egyelőre megelégedett azzal, hogy a pisztollyal jól fejbe verte Temesyt. Az az oldalára dőlt, és ismét felkiáltott a fájdalomtól. Kerepes mielőbb el akarta tüntetni ezt az előtte tehetetlenül a földön heverő szégyenfoltot, melyhez – úgy érezte – csak egy golyó kellett. Így a kínos helyzet egy szempillantás alatt dicső győzelemmé válhatna. Míg ő remegő kézzel a pisztolyával bajlódott, a porban nyöszörgő Temesy még egyszer felkiáltott:

- AZ IGAZSÁG SZABADDÁ TESZI!

Ezt még a legtávolabb állók is hallották.

A hóhérrá átvedlett ügyész ismét fejre célzott, ismét meghúzta a ravaszt.

Újabb hatalmas dörrenés rázta meg a környéket. Temesy többet nem mozdult. Kerepes mást nem tett vele, visszaindult a többiekhez. Közben embereit félig hangosan utasította:

- Szedjék össze a szemetet!

Felháborodott tekintetét ekkor a bírónak szegezte és üvölni kezdett vele:

- MÉGIS MIT KÉPZEL, MAGA HÜLYE FASZI? IDEJÖN A FRISS DIPLOMÁJÁVAL ÉS EGYBŐL HAGYJA MAGÁT ELTÉRÍTENI A TÖRVÉNY ÚTJÁRÓL, MEG HÜLYÉT

CSINÁL BELŐLEM? MILYEN MUNKA EZ? MI HARCBA ÁLLUNK EZEKEL AZ EMBEREKKEL! EZEK KI AKARNAK NYÍRNI MINKET ILYEN APRÓSÁGOK MIATT, HOGY NEM TETSIK NEKIK A KENYÉR SZÍNE, MAGA MEG HALLGAT RÁJUK? MIFÉLE IDEOLÓGIAI KÉPZÉST KAPTAK MAGUK? AKI MEG AKAR ÖLNI MINKET, AZZAL NEM BESZÉLGETNI KELL, HANEM MEGÖLNI. ÍGY KELL EZT MEGOLDANI!

Kerepes ekkor ismét a kommandósokhoz fordult, kiosztani néhány parancsot:

- Emberek, szedjenek össze mindent, a dögöket a helyükre, a bizonyítékokat a tárolóba, ahogy szoktuk, aztán be a járművekbe! Mozdás, emberek!

Az erdő ezen szomorú kis szeglete szorgalmas méhkasszá változott, mindenki tette a dolgát szervezeten, rutinosan. A parancsnok rádión keresztül még odahívta saját páncélozott járműveiket a helyszínre, melyek mindössze pár percre voltak tőlük. A bíró egyedül maradt ebben a kegyetlen forgatagban, senki nem szólt hozzá, senki nem figyelt rá. Mintha kívülről szemlélte volna az egészet, pedig minden értelemben ott állt a történések kellős közepén. Elkeseredetten nézte végig, ahogy két kommandós beteszi Temesy holttestét egy ezüstösen csillogó szűk fémkoporsóba, majd elcipelik és betolják az egyik rendőrségi páncélozott jármű hátsó rakterébe a többi mellé. Lelkileg összetörve, megalázva indult vissza a kisbuszhoz, amivel érkezett.

Kerepes még egyszer odalépett a kocsifelé tartó ügyvédekhez, az írnokhoz és a bíróhoz, majd megállította őket. Halkan, bizalmas hangvétellel szólt hozzájuk:

- Uraim, azt ugye nem kell mondjam, hogy amit ma itt láttak, az nem történt meg?

A kifejezéstelen arccal bámuló bírót kivéve mindannyian bólintottak, ki cinkos mosollyal, ki a munkáját, sőt, életét féltve.

- Helyes. Majd megírom a jelentésben, hogy mi történt pontosan, azt majd ügyis megkapják, ha esetleg tanúskodni kell mellette.

Ekkor a bíróhoz fordult, és szigorú hangvétellel, mutatóujjával a mellkasára bökve mondta:

- Maga pedig tanulja meg, hogy mi a dolga!

Kerepes rádiója jelzett. Az egyik embere volt az, aki az imént idehívott járművekkel kapcsolatban jelentette, hogy az egyik tengelytörés miatt leállt, már szóltak a technikusoknak, de azok csak egy óra múlva lesznek itt.

- Bassza meg, még ez is! – morgolódott a parancsnok a rádióba, arcát kezébe temetve, majd sóhajtott egy nagyot és folytatta – Rendben, akkor várják meg a technikusokat, mi pedig valahogy megoldjuk a visszautat.
- Értettem, uram.

A rádiózás végeztével a parancsnok körülnézett, látta, hogy rajta kívül még négy embere van, akiknek másik járműbe kell ülniük.

- Rendben, fiúk, akkor az ügyvédekkel, meg a többiekkel megyünk, végül is mind egyfelé tartunk. A másik ládát akkor hozza valaki!
- Igen, uram! – jött a válasz.

A bíró hallotta a beszélgetést, és amellett, hogy nem örült a ténynek, miszerint Kerepessel kell egy légtérben utaznia, nem értette, hogy miért esett szó két ládányi bizonyítékról. Elég ilyen ügyet látott már ahhoz, hogy tudja, a bizonyítékokat külön csomagolásban, de egy ládában szokták szállítani, itt pedig a csempészek fegyvereit és azt a néhány kiló lisztet leszámítva nem sok egyéb tárgyi bizonyíték volt. Annyi bizonyosan nem volt, amennyi miatt két ládára lenne szükség. Nem értette ugyan a dolgot, de nem is tűnt fontosnak ahhoz a belső vívódáshoz képest, ami nemrég lezajlott benne, és amelynek utóhatását még mindig érezte vele mardosó lelkiismerete. Most kezdte csak igazán felfogni annak a súlyát, hogy ma – életében először – egy másik ember életéről döntött és ő a halált választotta. Még az a tudat sem vigasztalta, hogy döntését végtére is kényszerből hozta meg. Gyávának érezte magát, amiért az utolsó pillanatban nem kapta elő mégis a fegyvert, helyette inkább magát védte. Pedig Temesy halálával két gyermek veszítette el az apját. Miért, miért nem vette elő azt az átkozott pisztolyt, amikor Kerepes már nem szegezte rá, amikor épp indult Temesyhez, hogy kivégezze? Akkor lett volna esélye lelőni, vagy ha más nem, megsebezni, elvégre a testpáncél nem sok lehetőséget hagyott neki az eredményes lövésre. A többi

kommandós pedig valószínűleg azonnal agyonlőtte volna őt, utána pedig Temesyt is biztosan kivégzik. Szóval nem sokat tudott tenni. Akkor már nem.

Szörnyen érezte magát, annyira szörnyen, mint addigi életében még soha. Erős kételyei támadtak leendő karrierjét, sőt, egész jövőjét illetően és hirtelen nem tudta elképzelni, ahogy egész életében emberek haláláról dönt, főleg nem olyan törvények alapján, melyek igazságosságában erősen megingott most a hite. Nem tudta, mitévő legyen, hova menjen most, mihez kezdjen magával, mi lesz holnap, mi lesz holnapután, mi lesz fél év, egy év múlva, adja-e fel a pályáját, nem lesz-e az veszélyes a mai események után, mit tudna tenni egymaga, hogy igazságosabb legyen a rendszer, egyáltalán tehet-e valamit, vajon tényleg annyira komolytalanok voltak azok a vizsgálati jegyzőkönyvek, ahogy Temesy állította, mi lesz Szentés Róbert sorsa, akinek elhalasztotta a tárgyalását, őt is ki fogják végezni, a belőle kiszedett információk segítségével hány ember kap még golyót a fejébe, nem lehetne valahogy legalább őt megmenteni, meg lehet egyáltalán menteni, és így tovább, és így tovább, annyi gondolat siklott át az agyán most pillanatok alatt, hogy szinte megfájdult tőle a feje. Lassúnak érezte az időt a sok gondolat miatt, pedig még csak most jutottak el a kisbuszig, amivel érkezett. Mindannyian beszálltak, köztük Kerepes is, utolsóként. Fejét kidugva a járműből még egyszer körülnézett, majd halkán odaszólt két emberének, akiket a helyszínen hagytak:

- A kamera memóriakártyáját intézzék el!
- Igen, uram! – bólintottak.

A bíró hátul ült, Kerepes parancsát nem hallotta. Mellette a még mindig döbrent tekintettel maga elé bámuló írnok ült, Kerepes és néhány kollégája az előtte lévő ülésen, legelől pedig az ügyvédek és még néhányan. A konvoj lassan elindult, a két kommandóst azért hagyták ott, hogy biztosítsák a helyszínt és mutassák majd az utat a hamarosan érkező újabb csapatnak, akiknek a feladata a csempészalagút és az erdei rejtékhely tüzetes átvizsgálása volt.

A busz lassan indult meg és bár bírta az erdei utat, de azért mégis döcögős volt az utazás és lassú, a leggyorsabb szakaszokon is talán hússzal araszolhattak. Az úton sokáig nem beszélgettek, senki nem volt most olyan hangulatban, még az ügyvédek, Kerepes, meg a katonák sem. Előbbieket nem hatotta meg egy csempész halála, sok ilyet láttak már, meg úgy érezték, hogy ha már nem kellett Temesynek a segítségük, akkor nem kár érte, semmi közük hozzá. Persze tudatában voltak ők is, hogy nem sokat tehettek volna az érdekében, de sértettségük tovább táplálta közömbösségüket. Kerepes és emberei számára pedig még nem ért véget a nap, ugyanis el kellett jutniuk céljukhoz a városba, és tudták, hogy addig még bármi történhet velük, akár terrortámadás is érheti a konvojt. Ennek megfelelő készültségben, éberben, gyanakvón szemlélték a mellettük lassan mozgó fákat, dombokat, patakokat, réteket és kis, erdei ösvényeket. Kerepes még a szokásosnál is figyelmesebb volt, mióta megtudta, hogy Révész úrral mi történt. Gondolatban jobbulást és jó egészséget kívánt neki. Várta, hogy mihamarabb visszatérhessen bírói hivatásához, hogy az ő oldalán ismét ott állhasson egy olyan bíró, aki mindenkit, aki a legkisebb mértékben is kapcsolatba hozható az ehhez hasonló bűncselekményekkel, személyes érintettsége miatt egészen biztosan a halálba küld majd. Révész tapasztalt bíró volt, jól ismerte a törvény betűjét, így tudta, hogyan kell a legkisebb bűnökre a legkeményebb ítéletet meghozni, ha bizonyos érdekek vagy a korszellem úgy kívánják.

Az erdőből kiérve egy réten hajtottak keresztül egy régi makadámúton. Lent, távol a völgyben már látszott a tartományi székhely, melynek az egyik rendőrkapitányságára tartottak. Még úgy fél óra volt hátra az útból, amikor Kerepes fejét enyhén a bíró felé hátrafordította és fölényes hangvétellel megkérdezte:

- Magát Révész úr nem tanította, ugye?

A bíró értette a célzást, tudta, hogy a parancsnok szíve szerint úgy hangzott volna a kérdés, „Maga olyan hülye, hogy biztos nem Révész tanította, ugye?”

- Nem. – válaszolt érzelemmentes hangon. Legszívesebben elküldte volna a jó bűdös francba.

- Értem. Figyeljen, nem akarom, hogy legközelebb is ilyen nehezen menjenek a dolgok. Ha kijön a kórházból, szólok neki, hogy beszélgessen magával az „igazságosság” lényegéről, ha már ennyire igényli az ilyesmit.

Szabót nagyon zavarta Kerepes lenéző hangvétele, az, hogy úgy beszélt vele, mint egy kisgyerekekkel, aki épp most rontotta el a dolgozatát. Csendben maradt, nem volt kíváncsi a kioktatásra. A parancsnok folytatta:

- Tudja, Révész bíró úr nagyon tapasztalt, és jót tenne magának, ha hallaná egy ilyen nagyszerű szakember személyes tapasztalatait. Legalább elmondja, hogy mennyit szenvedett ezeknek a „nagy szabadságharcosoknak” köszönhetően a kórházban, míg lábadozott. Ne az ilyenek fejében keresse az igazságot, akik pár kiló lisztért képesek bírót ölteni, meg mindenfelé robbantgatni. Normálisan is elintézhetnék a dolgokat, nem mindenre az erőszak a megoldás.

A bíró elképedt Kerepes cinizmusán. Még, hogy „nem mindig az erőszak a megoldás”, meg, hogy „nem kéne pár kiló lisztért ölteni”. Kerepes az imént épp ezt tette. Ja, persze, gondolta, Kerepes lelke biztosan megelégszik azzal, hogy a törvény az ő oldalán áll, ahogy többször mondta is. Ismét nem szólt semmit, inkább magában tartotta dühét, csak azt kívánta, hogy végre megszabadulhasson már ettől az egész társaságtól és hazamehessen kiszellőztetni a fejét.

A konvoj a rétről kivezető útról egy nagyobb országútra kanyarodott, az aszfalton a járművek is gyorsabb tempót vehettek fel. Itt már nagyobb volt a forgalom, egy esetleges terrorcsapatnak nem volt hol elrejtőznie a nyílt terepen. Kerepes és emberei tudták, hogy az a néhány támadás, ami mostanság érte a törvény embereit, szinte kizárólag elhagyatott, nehezen látható helyeken esett meg. Így elkezdték levenni sisakjaikat, fegyvereiket maguk mellé tették, kicsit lazítottak. A mozgolódást követően a parancsnok lehajolt a bizonyítékokat tartalmazó ládához, felnyitotta és kivett belőle egy lisztes zacskót. Nézegette, megszagolta a papírtasakját, melyen keresztül érződött a liszt kellemes illata. A bíró ezt nem látta, mivel fejét bosszúsán az ablak felé fordítva a mellettük egyre rohanó tájat bámulta. Kerepes a mellette ülő egyik emberhez szólt:

- Melyik a lisztérezékeny?

A kommandós egy pillanatra értetlenül nézett felettesére, majd hamar megértette a kérdést és válaszolt:

- Novák, uram.
- Ja, persze, Novák, szerencsétlen hülye. Micsoda baromság, az a srác már annyi mindent túlélt, baromi erős, de ha megeszik egy kanál lisztet, két napig hígfosással rohangál a végére, meg minden baja van.

Emberei halk kuncogással válaszoltak.

Szabó hallotta ugyan a beszélgetést, de nem tartotta fontosnak, hogy odanézzon.

Kerepes visszatette a tasakot a ládába, majd annyit mondott:

- Hát, akkor ő ebből most kimarad.

A bíró erre a mondatra odafordult, látta, hogy a parancsnok előre hajolva kotorászik valamiben. Még mindig nem tudta, hogy miben, de ekkor két kis zacskóval a kezében egyenesedett fel ülésében.

- Nesze. – mondta egyik katonájának, majd odaadta neki a tasakot – Te meg mindig a teljes kiőrlésűt kéred, mert neked nem elég keserű az élet. – adott át félig nevetve egy csomag lisztet egy másik emberének, mire a többiek jót derültek parancsnokuk újabb megjegyzésén.

Még néhány csomagocska kiosztásra került a kommandósok között, jó hangulatban. A bíró hitetlenkedve szemlélte az ártatlannak tűnő, de végtelenül felháborító esetet. Ahogy számolta a tasakokat, rájött, hogy a másik ládában, ami a konvoj egy másik járművében volt, talán egy vagy két adag liszt maradhatott, hogy legyen mit bizonyítékként felmutatniuk. Megértette, hogy miért kellett két ládába pakolni a bizonyítékokat. Végre összeszedte bátorságát és szigorúan kérdőre vonta a társaságot:

- Maguk mégis mit művelnek? Azok a tárgyi bizonyítékok!

Az eddig derűs társaság komorrá vált e megjegyzésre, a parancsnok viszont laza hangvétellel, csak félig hátrafordulva válaszolt:

- Tudja mi ez? Liszt!... Jó kis kenyér lesz belőle. Nyugalom, van épp elég bizonyíték a másik ládában! Meg aztán ott vannak a fegyvereik, a rejtékhelyük, a hulláik, meg a vallomás, amit majd abból a kis buziból kiszednek. Nem kell kiakadni.
- De hát az a liszt illegális forrásból...
- Magának tényleg beszélnie kell Révésszel, nagyon ráférne, hogy betömködjön a lyukakat a fején. – szakította félbe dühösen Kerepes – Ne szóljon bele mindenbe, az őrsön beszélgetünk majd egyet aztán takarodhat haza. Addig meg kussoljon! Ma már épp elég bajt okozott nekünk.

Ekkor Kerepes elhallgatott.

Szabó megint azt érezte, mintha őt, mint tudatlan kisgyereket csendre intette volna a felnőtt, akinek beleszólt a dolgába. Megint semmibe vették, lenézték, még attól sem tartottak, hogy később bármi bajuk származhat ebből az egész félresikerült napból. A bíró már többször érezte úgy, hogy nem történhet vele semmi, ami jobban feldühíthetné, de persze mindig tévedett. Mindig történt valami az elmúlt pár órában, ami után úgy érezte, hogy betelt a pohár, de soha nem szánta el magát cselekvésre néhány emelt hangú megjegyzés kivételével. De ezúttal más volt a helyzet. Szürke köd ereszkedett tudatára, dühe, megsértett igazságérzete átvette az irányítást felette. Többé nem voltak ellenérvek, törvények, fékek, sem következmények. Előrántotta a PA-63-asát, kibiztosította és lőtt. Az egész nem tartott tovább pár pillanatnál. Fülsüketítő dörrenés töltötte meg a szűk utasteret, a kilőtt golyó pedig láthatatlanul átsuhant Kerepes fejtámláján, aztán a fején és útját kissé megváltoztatva a kisbuszt vezető rendőr felé vette az irányt, akinek az ülésén keresztül a nyakába fúródott. Még fel sem eszméltek a buszban ülők, amikor a sofőr fájdalomában kiabálni kezdett, hirtelen rátaposott a gázpedálra, a kormányt pedig elengedte, ösztönösen próbált volna nyakához nyúlni, ahonnan az elviselhetetlen fájdalmat érezte. A busz hamar elkezdett letérni az útról, majd a szalagkorlátot átszakítva egy árokba száguldott. Az árok túlsó oldala még egyszer megdobta egy kicsit, majd többször átpördült és végül egy hatalmas fa állította meg.

A konvoj többi járműve hamar félrehúzódott, rendőrök, kommandósok szálltak ki belőlük, hogy szerencsétlenül járt társaik segítségére siessenek. A fának csapódott, oldalára borult kisbuszban ekkor már kis tűz keletkezett, amire a többiek pedig odaértek, már annyira égett a roncs, hogy nem tudtak a többieknek segíteni. A buszból senki nem jött ki, csak néhány ember rémült kiáltásai szűrődtek ki a lángok közül. A rendőrök visszaszaladtak poroltóikért, de mire azokkal odaértek, már az egész jármű lángolt. Hiába fújták ki az összes poroltó tartalmát, a lángok alig csillapodtak, a palackok kifogytával pedig pillanatok alatt még nagyobbra nőttek, mint előtte. Szörnyű üvöltések kavarodtak a műanyag, a gumi és egyéb anyagok égésének sercegő, pattogó, sípoló hangjához, a tűz lobogásának zajához. A sok zaj közül az emberi hangok némultak el leghamarabb.

***

„Hírműsorunkat látják, kezdjük a nap legfőbb híreivel...

Néhány órával ezelőtt terrortámadás ért egy, a tartományi székhely felé tartó rendőrségi konvojt egy autópályán. A meglepetésszerű támadás során az egyik kisbusz felborult és teljesen kiégett, az utasok közül senki sem élte túl a támadást. A terroristák elmenekültek a helyszínről, az elkövetőket még nem sikerült elfogni. A nyolc halott között van többek között a Terrorelhárítási Hivatal egyik parancsnoka, két ügyvéd, valamint egy bíró is. A rendőrség közleménye szerint valamelyik Föderáció-ellenes, szeparatista szervezet követhette el a támadást, bár még egyik terrorszervezet sem vállalta magára a felelősséget. Rostás József, tartományi miniszterelnök elítélte a támadást, rendkívüli sajtótájékoztatóján azt nyilatkozta, hogy mindent meg fognak tenni a hasonló támadások megakadályozására és a terroristák felkutatására, valamint...”

2015.09.24.